

URANTIA ASSOCIATION INTERNATIONAL
JOURNAL

Pääkirjoitus: Mistä tässä numerossa puhumme Alain Cyr, päätoimittaja	1
<i>Urantia-kirjan</i> Esipuheen tulkintaa Bill Sadler, Yhdysvallat	1
Luomistyön tarkoituksen voima Ron Lawson, Yhdysvallat	8
Universaalin älyllisyyden vartuttaminen Sheila Keene Lund, Yhdysvallat	10
Rukoilun tarkastelua Guiaume Lalgouin, Kanada	13
Keskipisteessä henkilökohtaiset ympyränkehät Mark A. Kurtz, Yhdysvallat	15

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja **Alain Cyr**
alain_cyr@sympatico.ca
Apulaistoimittaja **Maurice Migneault**
MauriceMigneault@aol.com
Apulaistoimittaja **Carolyn Prentice**
cmp9q3@yahoo.com
Käännösvastaava (ranska) **Jean Royer**
Käännösvastaava (espanja) **Olga López**
Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**
Taitto **Verner Verass**
Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Jouni Nurmi** ja **Martti Vanninen**
Suomennoksen taitto: **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet: UAI:n johtajisto

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada
gaetan.charland3721@videotron.ca
Varapresidentti – **Merindi Swadling** – Australia
merindi@hotmail.com
Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA
makurtz04@maplenet.net
Sihteeri – **Judy Van Cleave** – USA
jrvanclv@aol.com

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Carolyn Prentice** – USA
cmp9q3@yahoo.com
Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt kuningaskunta
Garyurantia@aol.com
Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia
vern@designd.com.au
Konferenssikomitea – **Eddie King** – USA
edwinking@bellsouth.net
Opintoryhmäkomitea – **Rick Lyon** – USA
ricklyon@tctc.com
Levityskomitea – **Jimmy Mitchell** – USA
ricklyon@tctc.com
Käännöskomitea – **Peep Söber** – Eesti
psober@hotmail.com
Peruskirja- ja sääntökomitea – **Travis Binion** – USA
ghbt@earthlink.net

Mistä tässä numerossa puhumme

Kuten edeltäjäni Guy Perron olisi kysynyt, onko mielialanne korkealla? Minulle tämä merkitsee: onko mielenne avoin uusille käsitteille ja oletteko halukkaita tutkimaan niitä?

Aluksi haluan esittää kiitokseni Guylle hänen omistautumisestaan UAI Journalille ja hänen innoittavasta tavastaan esitellä sen sisältöä. Koska hänet on nyt kutsuttu palvelemaan uusilla laitumilla, minulla on kunnia ja ilo ottaa nöyrästi hänen paikkansa toivoen pystyväni pitämään lukijoiden mielenkiinnon edelleen vireillä. Käytän myös tätä tilaisuutta hyväkseni kiittääkseni uskollista toimituskuntaamme, kääntäjiä, graafista suunnittelijaa, verkkosivuston hoitajaa ja niitä monia henkilöitä, jotka ovat mukana kokoamassa UAI Journalia numero numeron perään. Toivotan kaikille rauhallista vuotta, ja toivon tämän vuoden tuottavan hedelmiä, joita me kaikki tarvitsemme onnellista ja antoisaa elämää varten.

Mistä tässä numerossa puhumme? Tietenkin *Urantia-kirjan* opetuksista. Mutta tärkeintä on useimmiten se, **miten** asioista puhumme. Emmekö olekin lukeeet vaikka kuinka monta kertaa, että pitäisi perustaa tuhansia opintoryhmiä? Ja kun sitten saamme kootuksi pari kolme ihmistä pöydän ääreen keskustelemaan, miten toimimme, jotta osanottajat kokisivat tämän opintotilaisuuden miellyttävänä?

Tässä numerossa on keskeinen osa William Sadler Juniorin esitelmällä, sillä hänellä oli hyvin dynaaminen tapa selittää monimutkaisia käsitteitä. Hänen tapansa valottaa tosiasioita muistuttaa meitä siitä, miten tärkeää totuudenetsijöiden on porautua syvälle, mikäli halutaan ymmärtää täydellisesti Ilmoituksen sisältämän informaation merkitys. Ilmoituksenantajat antoivat meille osan kuvasta, mutta he jättivät meidän tehtäväksemme sen täydentämisen. *Tuskinpa sellainen käsitteistön laajentaminen olisi edes toivottavaa, sillä se riistäisi seuraavien tubannen vuoden aikana eläviltä, ajattelevilta kuolevaisilta näiden vain osittain paljastettujen käsitteiden tarjoaman ylläkkeen luovaan pohdiskeluun.* [330:2] Ja koska uusi vuosi merkitsee tavallaan alkua, esitämme teille, mitä sanottavaa Billillä on *Urantia-kirjan* Esipuheesta.

Kaikella luomakuntaan kuuluvalla on alkuperä ja

määränpää. Ron Lawson esittää näkemyksensä tästä aiheesta artikkelissaan ”Luomisen tarkoitukseen sisältyvä voima”, joka saa meidät tietoisemmiksi siitä, että kaikella olevalla on tarkoituksensa. Mutta kun mietimme kaikkia näitä asioita, miten voisimme organisoida mieleemme saattaaksemme sen sopusointuun sisimmäsämme asuvan Isän valtaoikeuksien kanssa? Miten me inhimillisinä olentoina voimme kohentaa ajatustapaamme päästäksemme kokemuksessamme lähemmäksi hänen tahtoaan? Sheila Keene Lund kehitteli tätä koskevaa teemaa, ja hänen esityksessään ”Universaalin älyllisyyden vartuttaminen” meitä elähdyttää ajatus, että kovalla työllä me **voimme** saavuttaa täydellisyyden. Samalla kun voimme saavuttaa hämmästyttävää älyllistä edistymistä, universaalinen äly sulautuu meihin, kun antaudumme alttiiksi sisimmässämme olevalle jumalallisuuden ilmentymälle.

Jos pohdiskellette kaikkia näitä asioita, voisitte lopuksi esittää jonkin pienen rukouksen. *Jos mielit ryhtyä rukoilemaan tuloksellisesti, sinun olisi pidettävä mielessäsi vetoimuksen menestyksellisyttä koskevat lait.* [1002:6] Guiseppe Lagonquin esittää meille mielipiteensä tästä aiheesta. ”Rukoilun tarkastelua” on yhtä henkilökohtainen kuin suhteemme Isään, mutta Jumalalla on oma tapansa vastata meille.

Ja lopuksi, eikö jokaiseen veljillemme omistettuun rukoukseen sisälly eräänlainen toimintakehoitus? Mitä voimme tehdä täällä ja nyt yhteiskunnan auttamiseksi? Mark Kurtz osoittaa meille, miten kolmen samankeskisen ympyränkehän muodostama tunnus voi inspiroida meitä ajattelemaan tapoja, joilla voimme palvella Jumalaa laajemmalti täällä Urantialla. Näyttää siltä, että voimme kaikki tehdä jotakin millä tahansa kehällä. Niinpä päätämme tämän numeron artikkelilla ”Keskipisteessä henkilökohtaiset ympyränkehät”.

Toivon, että tämän lehden sisältö herättäisi innokasta ja inspiroivaa keskustelua.

Alain Cyr, päätoimittaja

Kääntänyt Leena Kari

Urantia-kirjan Esipuheen tulkintaa

Bill Sadler
Yhdysvallat

*William Sadler Jr., joka tunnetaan paremmin nimellä Bill, oli lahjakas Urantia-kirjan lukija, jolla oli myös kyky esittää sen monimutkaisimmatkin opetuksiset pubekielellä. Joitakin hänen vapaamuotoisista puheistaan nauhoitettiin, ja tämä artikkeli syntyi joskus vuonna 1958 tai 1959 erälle opintoryhmälle pidetyn nauhoitetun esityksen puhtaaksikirjoituksen perusteella. Hän kirjoitti myös kirjan *A study of the Master Universe* (Tutkielma kokonaisuniversumista) ja siihen kuuluvat *Appendices* (liitteet). Seuraava nauhoitettu teksti saattaa sisältää myös kuulijakunnalta tulevaa palautetta. Tekstiin, joka ei ebkää täydellisesti vastaa alkuperäisen esityksen sisältöä, on syvällisempää tarkastelua varten lisätty joitakin lainauksia *Urantia-kir-**

jasta tai viittauksia siihen.

Esipuhe käsittelee vain viittä teemaa. Se käsittelee ensimmäistä teemaa, Jumaluutta, kolmessa jaksossa: I, II ja III. Toiseksi se käsittelee todellisuutta. Mikä on todellista? Jälleen kolmessa jaksossa: IV, V ja VI. Kolmanneksi se käsittelee kokemuksellista Jumaluutta neljässä jaksossa: VII, VIII, IX ja X. Neljänneksi se käsittelee kolmea Absoluuttia jaksossa XI ja viidenneksi Kolminaisuuksia jaksossa XII. Ja lopuksi tulee vielä Tunnustuksenosoitus. Loppujen lopuksi materiaalia ei ole paljon, mutta vaikeutena on se, että

se on aika monimutkaista: Jumaluus; todellisuus; kokemuksellinen Jumaluus – jossa Jumaluutta käsitellään itse asiassa alaosastoina; kolme Absoluuttia – joka on todellisuuden käsittelyn laajentamista; ja Kolminaisuudet – joka on Jumaluuden käsittelyn yhteenveto. Itse asiassa he puhuvat tässä ainoastaan Jumaluudesta ja todellisuudesta muodossa tai toisessa – vain kahdesta asiasta.

Kerronpa teille jotakin. Tämä on elämässäni hyvin historiallinen ja erittäin suurta mielihyvää tuottava tapahtuma, sillä tämä on ensimmäinen kerta koko tähän siniseen kirjaan liittyvän elämänvaiheen aikana, kun mikään ihmisryhmä on koskaan pyytänyt minua käsittelemään Esipuhetta. Olen opettanut Esipuhetta eriasteisena pakkosyyttönä. Olen käyttänyt eräänlaista äyllistä alamiittitykkiä [*Toimittajan huomautus: erikoistyökalu, joka pakottaa voiteluaineen paineen avulla abtaaseen tilaan.*] pakottaakseni ihmiset omaksumaan sen. Olen riisunut Esipuhetta. Olen tehnyt siitä naurettavan yksinkertaisen. Ja minulla on aina ollut kuuntelemaan pakotettu yleisö. Mutta te suorastaan pyysitte minua puhumaan Esipuheesta. En voi muuta kuin sanoa niin kuin Raamatussa sanotaan: ”Hetki on tullut.” Haluaisin toimia seuraavalla tavalla. Antaisitteko minun yrittää ensin kertoa teille vaikutelmiani Esipuheesta, ja tekisittekö yksityiskohtaisia kysymyksiä vasta sitten, kun olemme saaneet siitä yleiskäsityksen? Tahtoisin yrittää välittää teille käsitykseni Esipuheeseen kätkeytyvästä tarkoituksesta.

Esipuhe alkaa puolustuspuheella. Siinä sanotaan, ettei kieleemme [englanti] ole kovin hyvä. Ja sitähän se ei todellakaan ole. Siinä sanotaan, että he haluavat auttaa meitä ymmärtämään. *Urantia*-kirjan toissijainen tarkoitushan on ihmismielen valaiseminen. Sen ensisijainen tarkoitus on ihmisielujen pelastaminen. Kirja kiehtoo meitä äyllisellä, koska se on kirjoitettu englanniksi. Siksi sen sanoman on tullava tietoisuuteemme mielen kautta. Esipuhe antaa kahdessa kappaleessa periksi ihmisen halulle aloittaa ihmisestä ja edetä kohti Jumalaa. Muistatte, miten he eräessä luvussa, jossa he puhuvat ensiksi Kolminaisuuden Opettaja-Pojista, kertovat, miksi he kirjoittivat kirjan tällä tavalla aloittaen Jumalasta ja edeten ulospäin ja alaspäin kohti ihmistä.

He osoittavat, että jos aloitatte ihmisestä ja menette kohti Jumalaa, se voi olla eräs tapa ymmärtää tosiasioita, mutta totuus jäisi käsittämättä. Ette aloita seurauksista, vaan aloitatte syistä, alkulähteistä. Niinpä he aloittavat tämän kirjan puhumalla Jumalasta – mutta kahdessa kappaleessa (jotka alkavat 1. sivun alalaidassa) he hyvin pikaisesti antavat myöten inhimilliselle halulle aloittaa yksinkertaisesta ja edetä monimutkaiseen. Sivun 1 kahdessa viimeisessä kappaleessa he hyvin pikaisesti aloittavat meidän maailmastamme ja menevät aina Paratiisiin saakka. Sitten he lisäävät pari kommenttia:

Oma maailmanne, Urantia, on yksi monista samankaltaisista asutuista planeetoista, jotka muodostavat Nebadonin paikallisuniversumin. Tämä universumi yhdessä muiden samankaltaisten luomusten kanssa muodostaa puolestaan Orvontonin superuniversumin, jonka Uversa-nimisestä pääkaupungista komissiomme on lähtöisin. Orvonton on yksi seitsemästä ajallisuuden ja avaruuden evolutionarisesta superuniversumista, jotka kiertävät jumalallisen täydellisuuden koskaan alkamaton ja koskaan päättymätöntä luomusta, Havonnan keskusuniversumia. Tämän ikuisen keskusuniversumin sydämessä on paikallaan pysyvä Paratiisin Saari, infiniittisuuden maantie-

teellinen keskipiste ja ikuisen Jumalan asuinsija. [1:5]

On myönnettävä, että tämä on aikamoinen kappale, vai mitä? Vain kahdeksalla tai yhdeksällä tekstirivillä he lähtien täältä vievät teidät nopeasti kaiken olevaisen keskukseen. Tämä on heidän myönnytyksensä ihmisen halulle aloittaa yksinkertaisesta ja edetä monimutkaiseen. Mielestäni on hyvin merkityksellistä, että Esipuhe alkaa käsittelemällä jumaluutta ja jumalallisuutta. He selittävät sanan ’jumaluus’ olevan merkitykseltään laajempi kuin sana ’Jumala’, koska Jumala tarkoittaa Jumaluuden persoonallista aspektia. Jumaluus voi olla sekä muuta kuin persoonallista että persoonallista. Esipuheen jakson I ensimmäisessä puoliskossa käsitellään pelkästään sitä, miten Jumaluus toimii. He osoittavat seitsemän tasoa, joilla Jumaluus toimii. Nämä tasot vaihtelevat staattisesta aktiiviseen. Ne käsittävät Jumaluuden kaikki tunnetut, tajuttavat toiminnot: Jumaluus voi olla hyvin staattinen. Jumaluus voi myös suunnitella, mikä tarkoittaa sitä, että on olemassa potentiaali, suunnitelma, joka tulee toteutumaan, suunnitelma, joka tullaan saattamaan päätökseen. Jumaluus voi olla veljellinen kuten Isä, Poika ja Henki ovat. Jumaluus luo ja levittäytyy luomakunnan ylle. Jumaluus harjoittaa sekä välitöntä että ajallisuudessa tapahtuvaa luomistyötä – koska evoluutio on yksinkertaisesti luomista ajallisuudessa.

Evoluutio tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että luodut olennot antautuvat kumppanuussuhteeseen Jumaluuden kanssa. Kun serafi luodaan, hän ei voi vaikuttaa asemaansa. Hän syntyy yksinkertaisesti täysikasvuisena serafina. Mutta ihmisillä on kaikki mahdollisuudet vaikuttaa asemaansa finaaliteina. Evolutionaarinen prosessi ei eroa luomisprosessista muuten, kuin että luomistapahtuma hidastuu jakautuen moniin vaiheisiin ja asteisiin ja että luodulla on mahdollisuus ryhtyä kumppanuussuhteeseen Luojan kanssa, osallistua itsensä luomiseen sellaiseksi, jollainen hänestä on määrä tulla. Pidän Jumaluuden luovia ja evolutionaarisia aspekteja Jumaluuden ulospäin suuntautuvina aspekteina. Pidän Jumaluuden korkeimpia ja perimmäisiä aspekteja luomistyön ja evoluution seurausten yhteen kokoamisena. Kun kaikki finiittinen luovuus, kun kaikki finiittinen evoluutio yhdistetään, se yhdistyy kokonaisuudeksi Korkeimmassa Jumaluudessa.

Tämä *Urantia*-kirjassa esiintyvä käsite on varsin uusi. Puhdasoppinen kristillinen teologia ei sitä tunne. Se ei ole kokonaan tuntematon länsimaisessa filosofiassa, jossa tavataan finiittisen Jumalan käsite. Mutta siellä, missä tämä käsite esiintyy, se sulkee tavallisesti pois Infiniittisen Jumalan käsitteen. Vain tässä kirjassa olen nähnyt nämä käsitteet yhdistettyinä. Evolutionarisessa Korkeimmassa Olennessa Universaalinen Isä, joka asuu ikuisuudessa ja läpäisee infiniittisyyden, vapautuu absoluuttisuuden hirvittävästä rajoitteesta. Korkeimman Olennon välityksellä Universaalinen Isä voi saada epäsuorasti kokemuksen alkuperän omaamisesta, kasvamisen ajasta ja siitä, millaista on kamppailu. Miten infiniittinen Jumala voisi tuntea kamppailun muuten kuin tuon infiniittisen Jumalan finiittisen ilmentymän kautta? Näette Jumalan rakkautta – hänen tarkoituseränsä, hänen energiansa – laidasta laitaan finiittisellä tasolla luomisessa ja evoluutiossa. Ajatelkaa sitten, miten ne kaikki saatetaan jälleen yhteen – ja se on Jumaluuden Korkeimmuuden toimi. Samalla tavoin näemme superfiniittisillä tasoilla Jumaluuden Perimmäisyyden toiminnon, sillä mitä Korkein on finiittiselle, sitä

Perimmäinen on superfiniittiselle, absoniittiselle (joka ei ole absoluuttista mutta on enemmän kuin finiittistä).

Sitten siirrytään käsittelemään lyhyesti sitä, mitä tarkoittaa finiittinen, absoniittinen ja absoluuttinen. Mielestäni yksinkertaisin tapa katsoa tätä on tarkastella ajallisuutta ja avaruutta. Jos elämme ajallisuudessa ja avaruudessa, olemme finiittisiä. Olennot, jotka ovat ajallisuuden ja avaruuden yläpuolella mutta ymmärtävät ajallisuutta ja avaruutta – ovat tekemisissä sen kanssa – ovat absoniittisia. Absoluuttinen olento on ajaton ja avaruudeton. Voin kuvata sitä käytännön esimerkillä. Jeesuksen Personoitu Suuntaaja on ajaton olento, ajaton entiteetti. Muistanette, että kun Mestari asetti kaikki taivaalliset joukot Personoidun Suuntaajansa kommentoon, tämä Suuntaaja varoitti häntä. Hän sanoi: ”Varmistan sen, ettet kuljeskele ympäri planeettaa, sillä minä olen tietoinen avaruudesta, mutta haluan varoittaa sinua; jos tahdot tehdä jotakin, joka merkitsee pelkästään ajan lyhentämistä. Silloin en voi auttaa sinua, sillä en ole tietoinen ajasta.” (1516:4; ei sanatarkka lainaus.) Tämä Ajatuksensuuntaaja ei ylitä aikaa, tämä Suuntaaja on ajaton. Ajalla ei ole mitään merkitystä Ajatuksensuuntaajalle.

Jaksossa I siirrytään sitten käsittelemään jumalallisuutta. Osoitetaan, että on monta erilaista jumalallisuutta ja ominaisuuksiltaan erilaista jumalallisuutta, mutta luonteenomaista jumalallisuudelle on yksi asia: se on side, joka liittyy yhteen kaikki Jumaluuden teot. Jos jokin liittyy Jumaluuteen millä tahansa tavalla tai missä tahansa muodossa, se ilmentää jumalallisuuden ominaisuuksia. Toisaalla kirjassa jumalallisuuden ymmärrettävissä olevia perusosia luonnehditaan totuudeksi, kauneudeksi ja hyvyudeksi. Meille kerrotaan, että ne yhdistyvät elävissä persoonallisuuksissa rakkautena, armona ja hoivana. Meille ilmoitetaan toisaalla, että Jumala on rakkaus. Meille kerrotaan, että armo on sovellettua rakkautta ja että hoiva on toimivaa armoa. Tämän I jakson jälkimmäisessä osassa pyritään avartamaan käsityksiämme jumalallisuuden laadusta, ja ensimmäisen kerran kohtaatte kolmen vaihtelevat yhdistelmät.

Tässä kuvataan jumalallisuuden seitsemää eri aspektia, ja jos pysähdytte ajattelemaan, kyseessä on sama malli, jonka kohtaatte Seitsemässä Valtiaishengessä. Meille osoitetaan, että jumalallisuus voi olla täydellistä, suhteellista tai epätäydellistä. Näiden yhteenliittymistä on tuloksena seitsemän erilaista ajateltavissa olevaa yhdistelmää. Jos ajatlette kolmen suhdetta seitsemään, löydätte tämän mallin useammin kuin kerran (3:6–13):

1. Täydellinen kaikissa suhteissa, ei missään suhteessa epätäydellinen.
2. Täydellinen joissakin suhteissa, suhteellinen muissa suhteissa, ei missään suhteessa epätäydellinen.
3. Täydellinen, suhteellinen ja epätäydellinen vaihtelevana yhdistelmänä.
4. Absoluuttinen täydellisyys joissakin suhteissa, epätäydellisyys kaikissa muissa.
5. Suhteellinen täydellisyys kaikissa aspekteissa, absoluuttista täydellisyyttä ei missään.
6. Suhteellinen ja epätäydellinen yhdistelmänä, epätäydellisyys kaikissa aspekteissa.
7. Sanoisin, että ihmisissä esiintyy täydellisen ja

epätäydellisen yhdistelmä.

Ajatuksensuuntaaja paljastaisi jumalallisuuden täydellisyyden, ja ihminen olisi täysin epätäydellinen olevainen, eikö olisikin? Ihmisessä olisi yhdistyneenä alfa ja oomega. Käsiteltyään Jumaluutta ja jumalallisuutta Esipuhe siirtyy puhumaan Jumalasta. Kun ajattemme Jumalaa, ajattemme Jumaluuden erästä aspektia, Jumaluuden persoonallisia ominaisuuksia. Miten voimme parhaiten käsittää, että Jumaluus voi olla muutakin kuin persoonallista? Katsokaahan, Universaalinen Isä on sekä painovoiman Herra että rakkauden lähde. Käyttääkseni tässä Jumala-sanaa vapaasti, Jumala suhtautuu fyysiseen universumiin eri lailla kuin ajallisuudessa ja avaruudessa asuviin poikiinsa ja tyttäriinsä. Tuskinpa Jumala voisi rakastaa kierteissumua?

Kierteissumu ei ole persoona. Jumalan painovoimaa, liikettä ja massaa koskevat lait koskevat kierteissumua. Jumalan rakastava asenne kuvaa hänen suhdettaan ihmiseen. Kun ajattelen Jumaluutta ja haluan antaa nimen Jumalan Jumaluudelle, käytän termiä Ensimmäinen Lähde ja Keskus. En palvo Ensimmäistä Lähdetä ja Keskusta. Palvon sitä Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen puolta, joka on kääntynyt minua kohti, ja se on Jumala – tarkemmin sanottuna Universaalinen Isä. En voi palvoa sitä mitä en voi ymmärtää tai rakastaa. En voi rakastaa painovoiman lähdetä. Voin hyvin rakastaa persoonallisuuden Isää.

Myös Jumalalla on kuitenkin aspektinsa. Jumala toimii useammalla kuin yhdellä tasolla. Meille ei kerrota, miten Jumala toimii absoluuttisena täydellisyytenä, mutta meille kerrotaan, miten hän toimii tasoilla, joilla jumalallisuus tulee esille vain suhteellisenä: esipersonallisella, persoonallisella ja ylipersonallisella tasolla. Hän toimii eri tavoin näillä kolmella tasolla. Esipersonallisena hän fragmentoituu eli tuottaa Isän osasia. Meidän suhteemme näihin Isän osasiin koskee vain yhtä tasoa. Niitä sanotaan Ajatuksensuuntaajiksi ja ne asuvat meissä potentiaalisina iäisyysmatkakumppaneinamme. Kun hän luo, hän tuottaa Poikia, kuten Jeesuksen. Sitten hän toimii ylipersonallisesti, persoonallisuuden tuolla puolen. Esipersonallinen olisi ennen persoonallisuutta.

Persoonallisen ymmärrämme. Mutta hän toimii siis myös persoonallisuuden tuolla puolen. Tällöin hän ei fragmentoidu eikä luo vaan olevaistaa. Paras selitys, jonka voin antaa sanalle *olevaistaa*, on tämä: Olevaistettu olento on nähdäkseen olento, jonka olemassaolo on luonnostaan seurauksena suunnitelmasta. Voin valaista tätä hyvin yksinkertaisella esimerkillä. Universaalinen Isä ei luo universaalista veljeyttä. Hän eräässä mielessä olevaistaa sen. Koska hän on jokaisen luodun Isä, on veljeys myötäsyttyisenä kaikkien luotujen välisissä suhteissa. Tämä on sanan *olevaistaa* vapaata tulkittamista, mutta se on hyvä esimerkki. Jumala ei luo universaalista veljeyttä, vaan universaalinen veljeys olevaistuu Jumalan universaalisen Isyyden tosiasista. Toinen ei voi olla olemassa ilman toista. Sanalla *Jumala* on näissä luvuissa useita merkityksiä. Sitä käytetään seitsemässä eri merkityksessä. Kolme ensimmäistä ovat meille tuttuja: Jumala Isä, Jumala Poika ja Jumala Henki. Korkeinta Jumalaa emme tunne. Hän on olemassaolon finiittisen tason kehkeytyvä Jumaluus. Hän on kehittyvä Jumala. Hän on ajallisuuden, ei ikuisuuden Jumala. Hän on avaruuden, ei infiniittisyyden Jumala.

Korkein Jumala ei ole infiniittinen Jumaluus. Kor-

kein Jumala on infiniittisen Jumaluuden toimien seurausta. Seitsemkertainen Jumala on Jumaluuden yhteenliittymä. Kohtaamme Seitsemkertaisen Jumalan Jeesuksen lahjoittautumisessa, joka on hyvin todellinen kohtaaminen! Kun Jeesus sanoi: ”*Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän*” [1750:7; 1947:8; 1960:1], hän puhui Jumalana ja Jumalan puolesta, ja tämä on paras Seitsemkertaisen Jumalan toimintaa valaiseva esimerkki, joka on meidän käsitettävissämme. Seitsemkertainen Jumala on kaikkialla ajallisuudessa ja avaruudessa, Jumala, joka toimii epätäydellisillä evolutionaarisilla alueilla.

Ainoa Jumala, jonka me voimme käsittää, ilmenee Jeesuksen ihmisenä tapahtuneessa lahjoittautumisessa. Tämä on Seitsemkertaisen Jumalan toimintaa, Jumalan, joka kurottautuu Paratiisista tullakseen kumppanusuhteeseen minkä tahansa luodun kanssa millä tahansa olemassaolon tasolla – jopa alimmalla olemassaolon tasolla elävien kuolevaisten luotujen kanssa. Mitä Korkein Jumala on finiittiselle tasolle, sitä Perimmäinen Jumala on finiittisen yläpuolella olevalle, absoniittiselle, tasolle – tasolle, joka on kuin kinkkuviipale kerrosvoileivässä. Jos alempi leipäpala olisi finiittinen ja ylempi leipäpala olisi absoluuttinen ja infiniittinen, olisi kinkkuviipale absoniittinen, transsendentaalinen, joka erottaa finiittisen absoluuttisesta. Absoluuttinen Jumala olisi Jumaluuden lopullinen ilmentymä. Absoluuttinen Jumala olisi Isän lopullinen kokemuksellinen tai käsitettävä ilmentymä, kuten Iankaikkinen Poika on Isän eksistentiaalinen ilmentymä. Eksistentiaalinen tarkoittaa tässä sitä, mikä ”syntyy Jumalan olemukseen kuuluvien tekojen seurauksena”. Kokemuksellinen tarkoittaa sitä, ”mihin luoduilla on ollut osuutta ja mitä he näin ollen voivat ymmärtää.”

Jos Absoluuttinen Jumala voisi milloinkaan tulla julki tosiasiallisesti ja täydellisenä, silloin saattaisimme Absoluuttisen Jumalan kautta ymmärtää Jumala Isän infiniittisenä. Tämä osoittaa, ettei Absoluuttinen Jumala tule koskaan lopettamaan kasvuaan, koska emme tule koskaan ymmärtämään. Isä on infiniittinen. Me tulemme saamaan vain lisää ymmärrystä siitä.

Kolmas jakso käsittelee Kolmatta Lähdetä ja Keskusta. Minua kiinnostaa se, että he puhuvat Ensimmäisestä, Toisesta ja Kolmannesta Lähteestä ja Keskukselta, mutta että ne esiintyvät kirjassa otsikkoina vain kahdesti. He käsittelevät Ensimmäistä Lähdetä ja Keskusta, ja sitten Kolmatta lähdetä ja Keskusta luvussa 9. Jumala Isä ja Jumala Henki muistuttavat melko lailla toisiaan, ja he ovat varsin erilaisia kuin Jumala Poika. Isä ja Henki ovat persoonallisia kuten Poikakin, mutta he ovat sen lisäksi kaikkea muuta. Heillä on monia muita kuin persoonallisia ominaisuuksia. Poika on persoonallinen ja vain persoonallinen. Siksi Poika ei voi fragmentoida itseään kuten sekä Isä että Henki voivat.

Persoonallisuutta ei voi fragmentoida, eikä Pojan Jumaluudessa ole mitään, mikä ei ole persoonallista. Hän on Jumalan täysimääräinen, persoonallinen ilmentymä. Isä ja Henki ovat persoonallisia, mutta heissä on myös paljon sellaista, joka on muuta kuin persoonallista; siten he voivat fragmentoida itseään. Teillä on Isän osasia ja teillä on Hengen osasia. Pojan osat tulevat Luoja-Pojilta, eivät Iankaikkiselta Pojalta. Poikaan fuusioituneet kuolevaiset saavat henkiosasensa paikallisuniversuminsa Luoja-Pojalta, eivät Iankaikkiselta Pojalta. Tässä kolmannessa jaksossa meille esitellään ensimmäisen kerran infiniittisyyden seitsemän Absoluuttia. Meille kerrotaan Ensimmäisen Lähteen ja Kes-

kuksen suhteesta näihin seitsemään Absoluuttiin. Helpoin tapa ajatella näitä seitsemää Absoluuttia on ajatella ainetta, mieltä ja henkeä.

Toinen Lähde ja Keskus on hengen lähde. Kolmas Lähde ja Keskus on mielen lähde – ei niin, ettei mukana olisi myös hengellistä hoivaa. Paratiisin-Lähde ja -Keskus, Ikuinen Saari, on kaiken aineellisen alkulähde ja kaiken aineellisen valvoja. Helpoin tapa ajatella näitä kolmea Absoluuttia on ajatella niitä lähteinä, joista kehittyvän nykyisyyden ja julkitulemattoman tulevaisuuden aine, mieli ja henki tulevat. Kvalifioimattomasta Absoluuttista tulevat kehittyvät universumit. Jumaluusabsoluuttista tulevat henkiolennot, joita on luotu ja tullaan luomaan. Mielen ne saavat mahdollisesti Universaaliselta Absoluutilta. En ole aivan varma tästä viimeisestä, mutta kahdesta ensimmäisestä olen melko varma.

Mutta mielestäni se on hyvä ja sopiva tapa tarkastella tätä. Esimerkki: Kun paikallisuniversumin Äiti-Henki luo serafeja, he ilmaantuvat, olikohan se, yli sadan tuhannen osastoina? Se on iso joukko, ja he eivät ilmaannu tyhjästä. He tulevat jostakin. Kun taivaalle ilmestyy pilvi, se ei tule tyhjästä; tuo pilvi oli siellä näkymättömänä vesihöyrynä, kunnes lämpötilanmuutos teki sen näkyväksi. Nämä luodut serafit olivat universumissa potentiaalisina, kunnes Luova Henki luovan toimintansa kautta muutti ne potentiaalisista aktuaaliksi. Seuraavan sukupolven syntymättömät ovat potentiaaleina nykyisen sukupolven elävien ihmisten ituplasmassa. Elleivät ne olisi potentiaaleja, ne eivät voisi koskaan aktuaalistua. Tässä jaksossa esitetään ehdoton väittäjä: On olemassa Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia, mutta Ensimmäinen Lähde ja Keskus on primaarinen suhteessa todellisuuden kokonaisuuteen. Me emme ole opiskелеmassa polyteismia; tämä on monoteismia.

On olemassa vain yksi Infiniittinen Oleno. Muut jakavat hänen infiniittisyytensä ja hänen absoluuttisuutensa, mutta yksikään ei käy Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen edellä. Jumala, Universaalinen Isä, on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuus. Sittem käsitellään sitä, miten Jumala suhteutuu universumiin, ja näemme, ettei Jumala ole suorassa suhteessa universumiin paitsi yhdessä kohdin: Jumala suhteutuu luomakuntaan, universumeihin, kuuden rinnakkaisen Absoluuttinsa kautta, paitsi että hän on jokaisen olemassa olevan persoonallisuuden suoranaisten Isä. Kaikki persoonallisuudet saavat tuon ominaisuuden Universaaliselta Isältä, ja ne ovat kytkettyinä Isään persoonallisuusvirtapiiriin kautta. Muut kuusi Absoluuttia eivät osallistu Isän kanssa tähän persoonallisuuden lahjoittamiseen yhtä pientä poikkeusta lukuun ottamatta: Äärettömällä Hengellä, Kolmannella Lähteellä ja Keskuksella, on Isän antama valtakirja. Hän on Isän valtuutettu asiamies ja voi itse asiassa toimia Isän puolesta. Mutta tämä on jälleen luovan voiman delegointia.

Seuraavaksi tässä jaksossa puhutaan todellisuudesta. Meille osoitetaan, että suurin mahdollinen todellisuus, jonka voimme käsittää, on finiittinen Jumala. Katsootaanpa. Me haluamme, että Jumalalla on alkuperä, eikä niin? Alkuperää vailla oleva Jumala menee todellakin yli käsityskykymme. Voimme hyväksyä alkuperää vailla olevan Jumalan vain siksi, että olisi järjetöntä, jos hänellä olisi alkuperä, sillä kuka siinä tapauksessa olisi hänen Isänsä, kuka hänen isoisänsä, kuka isoisän isänsä? Meidän on valittava joko aiheuttamaton aiheuttaja

tai päättymätön sarja. Ymmärrättekö? Ja päättymätön sarja on tietenkin järjetön ajatus. Kreikkalaiset yrittivät sitä. Ennen Zeusta heillä oli Kronos ja ennen häntä joku muu. Lopulta joudutte kuitenkin luovuttamaan ja aloitatte yksinkertaisesti aiheuttamattomasta aiheuttajasta. Tässä jaksossa osoitetaan, että me tarvitsemme käsitteellisesti alkuketken, ja vaikka alkuketkeä ei ole koskaan ollutkaan, kirja tulee antamaan meille käsitteellisen alkuketken.

Kirjoittajat muistuttavat meitä siitä, ettei tämä ole realiteetti. Jumalalle, Jumaluudelle ennen minuuden jakamista, he antavat nimen MINÄ OLEN. Ja he sanovat, että se on filosofinen käsite. Tämä ei ole realiteetti. Mielestäni hyödyllisin tapa käsitellä tätä asiaa olisi seuraava: Käytämme matematiikassa lukua nolla, mutta ettehan ole koskaan nähneet nollaa? Voitte nähdä yhden jotakin tai puolitoista tai kaksi jotakin, mutta ette ole koskaan nähneet nollaa jotakin. Siitä huolimatta ajattelemme nollina. Se on mitä tarkoituksenmukaisin käsite matematiikassa. Nolla on perusteltu käsite, mutta nolla ei ole todellinen realiteetti vaan ainoastaan realiteetin käsite. Oletteko vielä kärryillä?

Termi MINÄ OLEN on aivan yhtä hyödyllinen ajattelun väline kuin käsite *nolla*. Mutta kumpikaan niistä ei ole todellinen. Siitä huolimatta ne kvalifioivat. Kirjoittajat sanovat, että vaikka MINÄ OLEN on teoreettinen käsite ja filosofinen myönnitys, Infiniittinen ei ole. Universaalinen Isä on Infiniittinen. Ajattelen termistä Ensimmäinen Lähde ja Keskus seuraavasti: Kun haluatte eristää Infiniittisen Seitsemän Absoluutin tasolla, se on Ensimmäinen Lähde ja Keskus. Se on Infiniittinen julkitulleena Seitsemän Absoluutin tasolla. Aivan samoin kuin jos kysytte, mikä on Ensimmäisen Lähden ja Keskuksen persoonallisuus, vastaus on Jumala. Minkä nimen annamme tuolle persoonallisuudelle, Universaalinen Isä? Nimi on meidän valitsemamme. Miten hänellä voisi olla nimi?

Hän on nimetön. Kirjoittajat kertovat tässä lyhyesti, miten MINÄ OLEN jakoi minuuttaan. He kertovat vain – ja nämä ovat perusteltuja käsitteitä mutta eivät todellisia realiteetteja –, että Jumala – käytän yksinkertaisuuden vuoksi sanaa *Jumala* kuvaamaan esi-Jumalaa – erotti itsensä todellisuuden kokonaisuudesta, ja ellei hän olisi sitä tehnyt, ei olisi ollut tilaa, missä mitään olisi voinut tapahtua, sillä kuinka mitään olisi voitu saada mahtumaan sinne, missä Jumala täytti kaiken? Jumala tavallaan supisti itsensä – ja hän voi sen tehdä, koska hänellä on tahto. Se, mihin hän supisti itsensä, on Jumaluuden ydin, jonka sisimmässä on tahto. Se, mitä hän jätti jälkeensä, on ei-Jumaluuden olemus, tahdottomuus.

Parhaimpiin lukemiini Ensimmäisen Mooseksen kirjan kritiikkeihin kuuluu erään zarathustralaisen teologin kirjoitus noin vuodelta 250. Se esiintyy Pehlevin teksteissä. Tämä zarathustralainen sanoo: ”Jumala ei ollut yksin, sillä kun Jumala käski: ’Tulkoon valkeus’, niin jotta tuo käsky tehoaisi, on paikalla täytynyt olla myös käskyjen noudattaja.” Lainaen tämän termin tuolta vanhalta zarathustralaiselta teologilta. Kvalifioimaton Absoluutti on ”käskyjen noudattaja”. Kun Jumaluus nuuskaa, Kvalifioimaton Absoluutti aivastaa. Kun Jumala irrottaa itsensä siitä, mikä ei ole Jumaluutta, hän kuitenkin kytkee itsensä siihen, mikä ei ole Jumaluutta. Tämän kytkennän aikaansaa Universaalinen Absoluutti, Jumaluusabsoluutti ja ei-jumaluutta olevan Absoluutin yhdistäjä. Ja kolme yhteen liitettyä linkkiä

symboloivat mielestäni erinomaisella tavalla tuota suhdetta.

Jumala täyttää silti koko Jumaluuden. Ajattelen Jumalan supistuvan Jumaluuden sisäpuolella ja jatkavan samanaikaisesti laajenemistaan täyttääkseen koko Jumaluuden. Ajattelen Jumalan irrottavan itsensä Pojasta, kytkevän itsensä Poikaan ja muodostavan Kolminaisuuden samanaikaisena tapahtumana. Sen sijaan että yksi näistä kehistä – niistä tuntemistanne kolmesta kehästä – olisi täynnä Jumalaa, tämä kehä on nyt kolmen samankeskisen kehän muodostama kehä. Se on täynnä Kolminaisuutta. Näin tehdessään Jumala saavuttaa kumppanuuden. Hän irrottaa itsensä absoluuttisesta persoonallisuudesta, ja niin tehdessään hänestä tulee sen absoluuttisen persoonan Isä, josta siten tulee hänen Poikansa. Ja jos hänestä voi tulla absoluuttisen persoonan Isä, hänestä voi tulla kenen tahansa persoonan Isä. Hän lakkaa olemasta absoluuttinen persoona, mutta hänestä tulee absoluuttisen persoonan ja kaikkien muiden persoonien Universaalinen Isä.

Samanaikaisesti kun hän ilmaisee itsensä absoluuttisesti persoonana, hän ilmaisee itsensä absoluuttisesti ei-persoonallisena, ja tämä on Paratiisin Saaren alkupevä. Kuvaannollisesti Paratiisi on absoluuttinen kone, jonka Jumala rakensi samasta syystä kuin ihmiset rakentavat koneita – suorittaakseen toistuvia toimenpiteitä. Fyysisten universumien fyysinen hallinta on toistuva toimenpide, ja Jumala suunnitteli moitteettoman koneen tekemään tämän työn hänen puolestaan. Miksi hän huolehtisi siitä henkilökohtaisesti, kun kone, absoluuttinen kone, voi tehdä sen työn?

Jaksossa IV kerrotaan, että todellisuus ei ole kokonaan henkeä. Kirjassa esitetään joitakin hämmästyttäviä lausumia. Kirjoittajat sanovat esimerkiksi, että Jumala on henki mutta Paratiisi ei ole. He korostavat, että suuntamme kohti Jumalaa on suunta kohti henkeä, niin että jos ajattelemme ainetta, mieltä ja henkeä hengellinen on meille todellisinta, koska kasvumme kohti todellisuutta noudattaa hengellistä reittiä.

Tämä on totuus. Tämä ei kuitenkaan ole fakta. Energia, fyysinen energia, on aivan yhtä todellista kuin hengellinen energia, mutta sillä ei ole ihmisille yhtä suurta merkitystä tai arvoa. Kirjoittajat korostavat sitä, että todellisuus voi olla jumalallistunutta tai jumalallistumatonta. Tämä planeetta on tuskin jumalallistunutta todellisuutta, mutta finaliitit ovat tulleet osallisiksi jumalallisuudesta ja ovat inhimillinen osa jumalallistunutta todellisuutta. Edelleen todellisuus voi olla joko aktuaalista tai potentiaalista. Me olemme aktuaalisia ihmisiä. Syntymättömät lapset ovat potentiaalisia ihmisiä, eikö niin? Tietysti voi olla jotakin siltä väliltä. Hyvä esimerkki sellaisesta, mikä ei ole aktuaalista eikä potentiaalista, on ihmisten veljeys. Onko se epätodellista? Ei, niin ei voi sanoa. Onko se todellista? No, mitä tahansa sanomalehteä lukemalla voitte päätellä, ettei sitä täällä todellisuudessa ole. Se on tulossa olevaa todellisuutta. Se on harmaalla alueella, tulevaisuuden vyöhykkeellä. Ovatko ihmiset todellisia? Kyllä ja ei. Ennen kuin he fuusioituvat Ajatuksensuuntaajaansa, he eivät ole aidosti todellisia universumissa. Olemme vain universumin tulevia kansalaisia.

Viimeiseksi tässä jaksossa käsitellään ei-hengellistä todellisuutta, Paratiisin saarta. Paratiisin saari on Jumaluuden johdannainen, mutta se ei ole Jumaluutta. Mielestäni paras tapa tarkastella Paratiisia on ajatella sitä Jumalan rakentamana absoluuttisena koneena. Voim-

me ymmärtää sitä, koska mekin rakennamme koneita tekemään työtä. Kirjassa sanotaan jossain kohta – ei tässä yhteydessä –, että Paratiisi ei ole tiedostava siinä mielessä kuin ihminen koskaan tämän termin ymmärtäisi. Paratiisi on jollakin tavalla tietävä todellisuus. Paratiisi ei ole vailla mieltä, mutta sillä ei ole mieltä siinä merkityksessä kuin me sen sanan ymmärtäisimme.

Paratiisia tulisi ajatella kahdella tavalla:

1. Paratiisi on paikka, Jumalan asuinsija kaiken olivaisen keskuksessa. Se on lopullinen määränpäämme etsiessämme Jumalaa. Paratiisissa tulemme löytämään Jumalan ja – kuvallisesti puhuen – seisomaan hänen edessään kasvotusten.

2. Paratiisilla on myös tehtävä universumissa. Kuten Poika vetää puoleensa kaiken hengellisen, kuten Kolmas Persoona vetää puoleensa kaiken älyllisen, siten Paratiisi vetää puoleensa kaiken aineellisen. Paratiisi on aineellisen universumien universumin keskeinen ohjaava voima.

Jaksossa V puhutaan persoonallisuustodellisuudesta ja tähdennetään, että persoonallisuus tulee Jumalalta ja että kaikki todellisuus, joka liittyy persoonallisuuteen, on yhdisteltävissä. Esipersonalliset osaset ja yli-personalliset olennot ovat kaikki kanssakäymiskykyisiä ja yhdistettävissä persoonallisuuteen ja persoonallisiin olentoihin. Tämä on osa jumaluustodellisuutta vastakohtana persoonattomalle, joka ei voi koskaan yhdistyä persoonalliseen. Ihminen ei voi olla kumppanuussuhteessa kiveen, mutta hän voi olla kumppanuussuhteessa Suuntaajaan, serafiin tai Transsendentaaliin – saavutettuaan vihdoinkin yhteyden näihin superpersoonallisiin olentoihin. Tämän jakson lopussa on yhteenveto ihmisen toimivasta kokonaisuudesta: ruumis, mieli, henki ja sielu.

Ruumis on elämän mekanismimme. Mielen avulla ajattelemme ja sekoamme ajatuksissamme. Henki tunkeutuu mieleen aivan kuten sperma tunkeutuu kohtuun. Sielu on alkio, joka syntyy tämän kosmisen hedelmöityksen seurauksena. Ihmisen mieli on sielun aineellinen kohtu. Isästä lähtöisin oleva henki on tunkeutuja, ja kun tämä invaasio tapahtuu, noin viiden vuoden iässä, alkaa kasvaa jotain uutta. Se on alkioasteella oleva sielu, joka kehittyy mielen kohdussa. Se on sielu, jolla on eloonjäämisen kapasiteetti.

Meille kerrotaan, ettei persoonallisuus ole mikään edellä mainituista. Persoonallisuus ei ole ainetta, mieltä eikä henkeä. Se on kosmoksen neljäs realiteetti. Persoonallisuus tulee Jumala Isältä – ei Pojalta eikä Hengeltä (ellei Henki toimi Isän puolesta). Sitten määritellään morontia, koska sielu on morontiaa. Sielu ei ole ainetta eikä henkeä. Paras tuntemani morontian määritelmä on, että se on kangas, jonka loimi on fyysistä ja kude hengellistä. Toinen menee yhteen ja toinen toiseen suuntaan. Ne eivät tavallisesti sekoitu, kuten eivät öljy ja vesikään. Mutta saippua saa aikaan öljyn ja veden emulgoitumisen. Morontia on aineen öljyn ja hengen veden emulsio.

Jaksossa VI käsitellään Paratiisia – tavallaan jatketaan sen käsittelyä. Kun jaksossa V puhuttiin persoonallisuusrealiteeteista, puhutaan tässä jaksossa persoonattomista realiteeteista. Kirjoittajat yrittävät määrittellä termejä, joita he tulevat käyttämään puhuessaan kosmisen todellisuuden fyysisestä – aineellisesta – tasosta. He puhuvat vahvuudesta, energiasta ja voimasta. Nämä ovat fyysisen todellisuuden ilmaantumisen eri

vaiheita. Vahvuus on sen alku. Energia on sen ilmaantumisvaihe. Voima on vaihe, jossa se on ilmaantunut. Tämä sopii yhteen myöhemmän esityksen kanssa, jossa aloitetaan avaruuden voimavaraksesta ja edetään alkuvahvuuteen, valtaenergiaan, gravitaatioenergiaan ja universumivoimaan.

Nestemäinen vesi toimii hyvänä vertauskuvana. Kun katsot taivaalle etkä näe siellä ylhäällä olevaa vesihöyryä vaan ainoastaan sinisen taivaan ja säteilevän auringon, voisi sanoa, että tämä on vahvuus. Kun ilma kylmenee ja näet pilvien muodostuvan, tämä olisi emergentti energia. Kun alkaa sataa, on kysymys universumivoimasta. Voit tuntea märkyyden. Auttaako tämä? Vahvuus ei ole kosketeltavissa. Energian voisit aistia, mutta et voisi päästä siihen käsiksi, ennen kuin alkaa sataa, ja silloin voisit tuntea sen.

Kirjoittajat tähdentävät, että mieli merkitsee aina sitä, että joku tekee jotakin. Jos on olemassa mieli, on myös huolenpitoa. Mieli ei koskaan synny aineesta, vaan mieli sijoitetaan aineeseen. He puhuvat mallista sanoen, että malli on hyvin todellinen, mutta siihen on vaikea käydä käsiksi. Olemme hyvin onnettomia, jos meillä on epäonnistuneita malleja. Sanomme sitä rumuudeksi. Koko kosmetiikkateollisuus keskittyy parantamaan ihmisen mallia. Muotomme ovat malleja. Kier-teistähtisumu on malli. Kolmio on malli. Näiden mallien ilmaantumisen syynä on se, että universumi on täynnä energiaa: aineellista, hengellistä ja mielellistä. Ja universumissa on persoonallisuutta, ja persoonallisuudet pyrkivät aina hallitsemaan energian ilmentymiä.

Malleja ilmaantuu siis aina. Toisaalla kirjassa puhutaan taivasmatkalaisten ulkoisista hahmoista malleina, jotka yhä enenevässä määrin alkavat vastata sisäisen persoonallisuuden päämäärää ja toimintaa. Olen kauan aikaa epäillyt, että eräs tärkeimmistä syistä, joiden vuoksi pyrimme kasvamaan armossa mansiomaailmoissa, on se, että jos olemme sisäisesti rumia, näytämme rumilta myös ulkonaaisesti – ja ainoa Helena Rubinstein, joka voi auttaa, on oman sielun puhdistaminen. Kun alatte olla sisimmässänne hyviä, alatte näyttää kauniilta myös ulkopuolelta. Tämä on totta myös täällä maan päällä. Kun elämäkokemuksenne piirtyvät kasvoillenne, kasvonne alkavat kuvastaa persoonallisuuttanne. Sanon sen omalla tavallani näin: ”Emme voi välttää ryppyjä, mutta voimme valita, millaisia ne ovat – vihaisia juonteita vai naururyppyjä.” Esipuheen neljässä seuraavassa jaksossa käsitellään kokemuksellista Jumaluutta, ja sanaa *kokemuksellinen* käytetään tässä *eksistentiaalisen* vastakohtana. Katsotaanpa, mitä sana *kokemus* tarkoittaa. Se tarkoittaa sitä mitä opitte elämällä, ja sen avulla saatte kasvaa viisaudessa, saatte lisää arvostelukykyä ja lisää suorituskkyä. Tämä on täysin Jumalan olemuksen vastaista, eikö olekin? Miten Jumala voisi kasvaa minkään tekniikan avulla? Jumala on infiniittinen. Miten Jumala voisi oppia jotakin? Jumala tietää kaiken ennakolta. Miten mikään voisi yllättää Jumalan? Mikään ei voisi. Jumala on kokemuksen yläpuolella. Hänen olemuksensa eristää hänet kaikesta suoranaisesta kokemisesta. Hän voi kokea epäsuorasti Ajatuksensuuntaajien kautta, mutta ei koskaan suoraan. Ja mikä koskee Isää, koskee myös Poikaa ja Henkeä. Nämä olennot ovat eksistentiaalisia Jumaluuksia. He ovat kokemuksen ulkopuolella. Heillä ei ole päivien alkua eikä päivien loppua.

Isän infiniittisyys ei voi lisääntyä vai voiko? Jos hän on alun perin infiniittinen, mitä häneen voidaan lisätä?

Korkein Olento, Seitsenkertainen Jumala, Perimmäinen Jumala ja Jumala Absoluuttinen ovat sitä vastoin kokemuksellisia Jumaluuksia. Jätetään Seitsenkertainen Jumala toistaiseksi väliin. Universaalinen Isä laajentaa Jumaluutta. Aloitettuaan kolmesta hän lisää toiset kolme. Kaikki nämä Jumaluuden ilmentymät ovat kokemuksellisia. Heillä on alkuperä, historiallinen alkuketki. He kokevat kasvua. Ja kuvitelkaa, he kokevat takaiskuja. Koska Korkein Olento kasvaa ajallisuudessa ja avaruudessa, sanoisin, että Luciferin kapina on niin kuin Korkeimmassa oleva syöpä. Muistanette, että Satanian järjestelmä eristettiin jokseenkin samalla tavoin kuin valkosolut eristävät infektion ihmisruumiissa. Korkein Olento on finiittinen Jumaluus, kasvava Jumaluus.

Korkein Olento korvaa Jumalalta puuttuvan kokemuksen, sen, ettei hän ole koskaan ollut finiittinen. Korkeimman välityksellä Jumala saa tietää, millaista on alkuperän omaaminen ja kasvaminen. Korkein Olento korvaa ihmiselle hänen kyvyttömyytensä koskaan todella ymmärtää infiniittistä Jumalaa. Meille kerrotaan, että Jumala on ensimmäinen totuus ja viimeinen tosiasia. Tunnetta ensin Jumalan rakkauden, ja sitten koetamme ymmärtää häntä. Tämä etsintä ei pääty koskaan. On olemassa vain kaksi olentoa, jotka ymmärtävät Jumalaa, ja he ovat Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki. He ymmärtävät, koska heillä on rajaton käsityskyky. Me emme tule koskaan ymmärtämään Jumalaa, mutta jonakin päivänä tulemme ymmärtämään Korkeinta Olentoa, koska hänellä on alkuperä, hän kasvaa, hänellä on määränpää, hän voi saavuttaa täyttymyksen – aivan kuten ihmisellä on alku ja hän kasvaa sekä voi saavuttaa kohtalonsa täyttymyksen Lopullisuuden Saavuttajakunnassa. Korkein Olento on Jumala sellaisena kuin finiittiset luodut voivat hänet käsittää.

Korkein Olento ei ole Universaalisen Isän personoituma, mutta Korkein Olento on Paratiisin Kolminaisuuden personoituman finiittinen vastine. Kolminaisuus ei ole persoona. Jos haluisimme sanoa, millainen Kolminaisuus olisi, jos se olisi persoona ja finiittinen, se olisi juuri Korkeimman Olennon kaltainen. Joka on nähnyt Korkeimman, on nähnyt Paratiisin Kolminaisuuden finiittisen personoituman vastineen. Sen, mitä sanomme Korkeimmasta Olennosta suhteessa finiittiseen universumiin, voisimme sanoa Jumala Perimmäisestä suhteessa kokonaisuniversumiin. Tämä on Kolminaisuuden personoituma suhteessa kokonaisuniversumiin, ja sen pystyvät käsittämään finiittisen yläpuolella olevat olennot, joihin mekin jonakin päivänä tulemme kuulumaan. Kirjassa verrataan Jeesusta ja Korkeinta olentoa seuraavasti. Aivan kuten Jeesus on silta, jota pitkin ihminen pääsee inhimilliseltä tasolta löytämään Jumalan, siten Korkein Olento tulee joskus olemaan silta, jonka yli finiittiset luodut siirtyvät tasolle, jotka ovat finiittisen olennon kokemuksen tuolla puolen – absoniittiselle tasolle.

Jumala Absoluuttisesta kirjoittajat eivät kerro paljoa. Tein kerran parafrasoin (selventävän esityksen) näistä kahdesta lyhyestä kappaleesta, ja muistaakseni tarvitsin kuusi konekirjoitussivua, ennen kuin sain ne puretuksi osiin ja esitetyksi omin sanoin näiden tiivissäläisten sanojen merkityksen. Nämä Jumala Absoluuttisen kuvaukset ovat kuin voimakasaromisia anjoviksia, joita ei voi syödä suurina annoksina. Voitte laimentaa näitä Jumala Absoluuttista kertovia kappaleita suurella määrällä englantia, mutta silti jää jäljelle arvoituksellisia käsitteitä. Jumala Absoluuttisessa on ongel-

mallista se, että hän on sekä kokemuksellinen että eksistentiaalinen. On hyvin todennäköistä, että tulemme tekemisiin Jumala Absoluuttisen kanssa vasta koko kokonaisuniversumin tuolla puolen. Voin ymmärtää, että Korkeimmalla on loppu; voin ymmärtää päämäärän. Voin ymmärtää, että Perimmäisellä on loppu ja päämäärä, vaikka se onkin melkein käsittämätöntä. Voin ymmärtää vain Jumala Absoluuttisen alun. En näe mitään loppua.

Jos palaamme Seitsenkertaiseen Jumalaan ja nyky aikaan, näette sivulta 11, että kysymyksessä on jumaluusyhdistymä: seitsemän Jumaluuden tasoa, jotka toimivat ajallisuudessa ja avaruudessa. Pidän hyvin mahdollisena sitä, että Seitsenkertainen Jumala jatkaa nykyisen universumiaikakauden jälkeen toimintaansa ulkoavaruudessa – ehkä hiukan muunnettuna yhdistymänä, mutta periaatteessa tämä on ajallisuudessa ja avaruudessa toimiva Jumala. Nämä olennot kohtaamme Paratiisiin-nousumme aikana, alkaen Jeesuksesta ja edeten ylöspäin Orvontonin hallitsijoiden ja superuniversumimme Valtiaashengen kautta ja päätyen lopulta Hengen, Pojan ja Isän kohtaamiseen. Seitsenkertainen Jumala jakautuu kolmelle tasolle.

Ajattelen Seitsenkertaista Jumalaa kolmena pääjaoituksena. Yksi, kaksi ja kolme ovat Korkeimpia Luoja; siten heitä luonnehditaan kirjassa. He eivät ole infiniittisiä vaan infiniittistä alempia. He ovat aliabsoluuttisia. He ovat niitä, jotka työskentelevät täällä ajallisuudessa ja avaruudessa. Nämä kolme Absoluuttia ovat eräässä mielessä potentiaaleja, joista syntyy tulevaa. Mutta tämä on liiallista yksinkertaistamista. Nämä kolme Absoluuttia toimivat myös läpi kaiken ajallisuuden ja avaruuden, ajallisuuden ja avaruuden tuolla puolen jne.

Mikä sitten tekee heidän toiminnastaan niin vaikeasti ymmärrettävää? Ajatelkaamme lasta tiettyssä tilanteessa. Hän katselee vihreää, kypsytöntä omenaa, hänellä on nälkä, ja niinpä hän syö sen ajattelemta lainkaan seurauksia eli vatsanväänneitä. Tässä on ärsyke, reaktio ja seuraus ilman ymmärrystä, ilman harkintaa, ilman mitään. Aikuinen ihminen katselee vihreää omenaa. Se näyttää mehukkaalta. Aikuinen arvioi ennakolta raa'an omenan syömisestä koituvia seurauksia ja päättää jättää sen syömättä, koska hän ei halua vatsanväänneitä. Aikuinen ei reagoi hetkelliseen ärsykkeeseen, vai reagoiko hän? Kyllä, hänen sylkirauhasensa voivat reagoida ja vesi voi herahtaa hänen kielelleen, mutta hänen reaktionsa koskee tulevaa aikaa ja hänen tekonsa seurauksia.

Kun Mikael oli maan päällä Jeesuksena, hän eli elämänsä päivä kerrallaan, hän harkitsi asioita ja oli harvinaisen kaukokatseinen. Kun häntä painostettiin tekemään jotakin ennen aikaisesti, hän sanoi: ”Hetki ei ole vielä koittanut.” Kukaan ei koskaan pystynyt hoputtamaan häntä toimimaan. Hän oli aina harkitseva ja reagoi seurauksiin ja vaikutuksiin, aivan kuten aikuinen tekee päin vastoin kuin lapsi. Nämä Absoluutit reagoivat ajattomalla tavalla. Kun kuka tahansa Absoluutti reagoi, hän reagoi ikuisen menneisyyteen, ikuisen nykyisyyteen ja ikuisen tulevaisuuteen.

Sen vuoksi ei Absoluutin reaktiota voida koskaan ymmärtää infiniittisyyden tällä puolen. Onko tässä järjettä? Lapsi ei voinut ymmärtää, miksi aikuinen ei halunnut syödä vihreää omenaa. Kaksitoista apostolia eivät ymmärtäneet, miksi Jeesus ei tehnyt tiettyjä asioita. Universumin hallintoviranomaiset ovat aivan yhtä ymmällään kolmen Absoluutin tekojen ja toiminnan

suhteen. Kukaan Paratiisin Jumaluuksien tällä puolella oleva ei uskoakseni ymmärrä, mitä nämä Absoluutit tekevät, koska yksi niistä mekanisoi kaiken, toinen aktivoi kaiken ja kolmas yhdistää mekanisoinnin ja aktiivoinnin. Meille sanotaan, ettei näitä Absoluutteja pidä käsittää Jumalaa edeltäviksi, sillä sitä ne eivät ole. Älkää pitkö näitä Absoluutteja riippumattomina Kolminaisuudesta. Sitä ne eivät ole, vaikka Kolminaisuus on niistä joidenkin kanssa tekemisissä vain epäsuorasti ja yhden kanssa suoraan.

Kun Paratiisin Kolminaisuus toimii, se on totaalisessa mielessä Jumaluusabsoluutin toimintaa, ja Universaalisen Absoluutin kautta tämä aiheuttaa reaktioita Kvalifioimattomassa Absoluutissa. Kvalifioimaton Absoluutti mekanisoi, Jumaluusabsoluutti aktivoi ja Universaalinen Absoluutti korreloi, yhdistää nämä kaksi. Esipuheen lopussa käsitellään Kolminaisuuksia. Niitä on kolme. Paratiisin Kolminaisuus on eksistentiaalinen Kolminaisuus. Muut kaksi ovat kokemuksellisia Kolminaisuuksia. Paratiisin Kolminaisuudella ei ole alkua. Kahdella muulla Kolminaisuudella on historiallinen alkuhetki, hetki, jolloin ne ovat tulleet olevaisiksi, hetki, jolloin ne ovat aloittaneet täysimääräisen toiminnan. Uskoakseni Kolminaisuudet ilmaantuvat jumalallisuuden takia. Kun Jumala erottaa jotakin, on erilleen saatettujen yhdistyttävä jälleen jollakin tavalla.

Saavutettuaan kolminkertaisen personoitumisen Isänä, Poikana ja Henkenä Kolminaisuudesta tuli väistämätön. Erottuminen oli mahdollista vain, jos oli yhtenäisyys, sillä Jumaluus on yksi. Kolminkertainen personoituminen oli mahdollinen vain, jos kolme Jumaluutta olivat jollakin tapaa yhdistyneitä. Tämä antaa mallin, jota noudatetaan, kun todellisuutta ilmennetään

finiittisellä tasolla. Kaikki ne, jotka osallistuvat tähän finiittisen ilmentämiseen ja finiittisen täydellistämiseen, huomaavat olevansa syvimmältä olemukseltaan jälleen yhdistyneitä Kolminaisuudeksi – ensimmäiseksi kokemukselliseksi Kolminaisuudeksi, Perimmäiseksi Kolminaisuudeksi.

Monet olennot ovat tässä mukana, mutta näen tämän olevan kolmen olentoryhmän – Korkeimpien Luoja persoonallisuuksien, Kokonaisuniversumin Arkkitehtien ja Korkeimman Olennon – Jumaluuden yhteenliittymä. Tämä ei ole yli miljoonan persoonallisuuden yhteenliittymä vaan kolmen Jumaluuden yhteenliittymä. Kaikki Korkeimmat Luoja persoonallisuudet liisäävät jossakin muodossa Jumaluuden julkituloa. Se on johdonmukainen seuraus heidän onnistumisestaan. Minun ei ole vaikea hahmottaa mielessäni Kokonaisuniversumin Arkkitehtien yhteisön Jumaluuden julkituloa. Ja näiden kahden yhdistyminen Korkeimpaan Olentoon – ei persoonana vaan Jumaluutena – muodostaa ensimmäisen kokemuksellisen Kolminaisuuden, Perimmäisen Kolminaisuuden.

Tämä Kolminaisuus tulee täydentämään Paratiisin Kolminaisuuden toimintaa kokonaisuniversumin tutkimisessa. Kokonaisuniversumin loppuun saatetun evoluution seurauksena on toisen kokemuksellisen Kolminaisuuden, Absoluuttisen Kolminaisuuden muodostuminen. Ja näiden kolmen yhteen liittyminen muodostaa Kolminaisuuksien Kolminaisuuden.

Tätä Esipuhe minulle merkitsee.

Kääntänyt Leena Kari

Luomistyön tarkoituksen voima

Ron Lawson
Yhdysvallat

Universumien kulkuun avaruuden läpi sisältyy suuri ja ylevä tarkoitus. Mikään ei ole turhaa siinä kamppailussa, jota te kuolevaisina käytte... [364:3]

Luomisen tarkoitukseen sisältyvän voiman ymmärtämistä helpottaa, jos käsitämme, mikä tarkoitus luomisen panee liikkeelle. Jos aloitamme esipuheen aivan ensimmäiseltä sivulta, meidän paikkamme luomissuunnitelmassa paljastetaan tässä lauseessa:

Orvonton on yksi seitsemästä ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisesta superuniversumista, jotka kiertävät jumalallisen täydellisyyden koskaan alkamatonta ja koskaan päättymätöntä luomusta, Havonan keskusuniversumia. [1:5]

[Huomautus: Laatijoiden esittämät osuudet on kursivoitu; kursivoimattomuus on lisäämäni korostus.]

Seuraavaksi tämä lause on mielestäni hyvin valaiseva sen suhteen, miten luomisen liikkeelle panevat vaikuttimet todella toimivat:

*Sekä kosmisen vahvuuden että henkivahvuuden voimava-
raus ovat läpikäymässä asteittain etenevää julkituonti-todellistumisen kehitystaphtumaa, kun kaiken todellisuuden rikastuminen totentuu kokemuksellisenä kasvuna ja sillä, että kokemuksellinen korreloituu eksistentiaalisen kanssa Universaalisen*

Absoluutin toimesta. [13:7]

Ja seuraavalla sivulla viitataan toiseen monista ilmentymistä, ilmentymään, joka vaikuttaa luomisprosessiin ja viime kädessä hallitsee sitä. Siinä mainitaan *Jumaluusabsoluutti*, joka reagoi *koko luomistuloksen ja luomakunnan hyvinvointia ajatellen, eikä pelkästään sen olemassaolon nykyvaihetta ajatellen, vaan koko tulevan ikuisuuden sisältämät äärettömät mahdollisuudet huomioon ottaen* [14:3].

Sen jälkeen ensimmäiset tarkoitukselliset merkit tämän kunnioitusta herättävän esipuheen kirjoittaneesta Jumalallisesta Neuvonantajasta vievät siihen johtopäätökseen, että luomakunta on – kuten Kaikkivaltias Isä – loputon. Kun se ei ole ilman alkua vaan se on kerran saanut alkunsa, siitä tulee alkunsa kunniaksi ikuinen. Tässä kohdassa on hyödyllistä pohtia *kokemuksellisen ja eksistentiaalisen* erilaisia merkityksiä. *Eksistentiaalisessa* filosofiassa luomistulos tuntuu olevan *fait accompli* – loppuun saatettu tosiasia – kun taas *kokemuksellinen* merkitsee jatkuvuuden kannalta avointa potentiaalia.

LUOMINEN. Maailma säteilee tarkoitusta ja aiko-

musta. Sydäntä paisuttaa toivo siitä, että merkitys ja tarkoitus on suunniteltu kaikissa niiden ilmentymismuodoissa. Avattuani I osan ja luettuani ensimmäisen lauseen tiesin ruumiini joka solussa, että tämä oli todiste luomisen tarkoituksesta: *Universaalinen Isä on kaikkien luotujen Jumala, kaikkien olevaisten ja olentojen Ensimmäinen Lähde ja Keskus* [21:1].

Toisen kappaleen lopussa luomisen tarkoitus määritteli selkeästi ja vakaumuksella: *Jumala loi taivaat ja muovasi maan; turbaan hän ei universumia asettanut tai tätä maailmaa perustanut; hän tarkoitti ne asuttaviksi* [21:2]. Meidän tarkoituksemme on se, että meidät on tarkoitettu asuttamaan ja tutkimaan tätä ympäristöämme ja että me opiskelemme ja osallistumme käynnissä olevaan luomisprosessiin.

Luomisen tarkoitukseen sisältyvä voima

Tarkoitus on voima, joka ajaa ihmisen elämää eteenpäin. Jotkut yksilöt ymmärtävät tämän periaatteen nuoruudessaan, jotkut alkavat ymmärtää sitä myöhemmin ja jotkut eivät näytä koskaan tulevan sen kanssa tutuiksi. Poliittisen maailman Rooseveltit ja Reaganit, tiedemaailman Einsteinit ja Hawkingit, lääketieteen maailman Saulkit ja Venturet – kaikki he ymmärsivät, mikä heidän tarkoituksensa oli. Suurin osa ihmiskuntaa osoittaa suosiotaan niiden kyvyille, jotka todella ovat valjastaneet tämän voiman.

Me kaikki haluamme tieteen tahtoon käyttää elämää sellaisiin asioihin, jotka vetävät meitä puoleensa ja tyydyttävät osallistumisen tarvettamme. Noudatamme käsityksiä, jotka kytkeytyvät mieleemme rakenteeseen, koska ne kaunistavat meidän käsityksiämme. Valitsemme sankarimme sillä perusteella, että he puolustavat joitakin ihanteita, joiden varassa mekin elämme. Valitsemme henkilöt, joita äänestämme, koska he resonoiivat meidän omien päämääriemme kanssa. Se, kenen kanssa menemme naimisiin, miten pukeudumme, missä olemme työssä, milloin syömme, miksi rukoilemme, jopa se, miten puhumme – on kaikki tuloista perustarpeidemme jostakin puolesta.

Poikkeaminen tarkoituksen voimasta on elämämme satunnainen sivuseikka. Jollekin, joka on jo päättänyt elää tarkoituksellista elämää, vieläpä intohimoisesti, tapaus merkitsee vain pientä viivytystä, asiaa, joka on ratkaistavissa. Toisille tapaus saattaa olla käännekohta, jossa elämä, joka muutoin on merkityksetöntä, alkaa määrittää elämän tarkoitusta. Lopulta on tarkoitus, että me kaikki tutustumme siihen, mikä meidän määränpäämme arvellaan olevan. Juuri se, mitä teemme tällä tiedolla, määrää elämämme rajat ja määrittelee, mitä meillä on oikeus saavuttaa, kun elämme tarkoituksemme mukaista elämää.

Se, kuinka paljon meistä kukin ymmärtää ja hyödyntää tätä voimaa, ratkaisee sen, missä määrin osallistumme elämään. Mitä taipuvaisempia olemme tarttumaan tähän voimaan, sitä intohimoisemmin etsimme tyydytystä, jonka elämämme henkilökohtaisten päämäärien saavuttaminen tuottaa. Juuri se määrää, onko meillä rooli esityksessä vai kuulummeko yleisöön. Kun kehitämme itessämme todellisen intohimon tarkoituksemme suhteen, siitä tulee vastustamaton voima ja se tarjoaa motivaation kaikkien vastakkaisten kysymysten ratkaisemiseen. Se voi olla voima hyviä tai pahoja asioita varten. Tarkoitukseen sisältyvä voima intohimoon yhdistettynä kohottaa aistejamme ja määrää, miten toi-

mimme. Tarkoitus voi kohottaa ja kohottaakin tavallisen elämän johtajuuden asteelle.

Se, mitä ihminen itse tekee, ei sitä paitsi aina vaikuta asiaan. Tarkoitus voi ilmaantua ja usein ilmaantuukin ilman varoitusta, ilman yksittäisen henkilön aikomusta; toisin sanoen tapahtumat voivat kulminoitua lopputulokseen, joka vaikuttaa jo suunniteltuun elämään, ja jonka seurauksena nuo suunnitelmat väistämättä muuttuvat soveltuakseen uuteen ja korkeampaan tarkoitukseen. Mieti jotakin niin selvästi rajattua asiaa kuin terrori-isku 11. syyskuuta 2001 ja mieti niitä valtavia muutoksia, jotka koskivat miljoonia elämiä. Nämä iskut toteutettiin määrätietoisesti; niitä oli suunniteltu ja valmisteltu perusteellisesti. Miehet, jotka panivat nuo suunnitelmat toimeen, toimivat näin tieteen tahtoon ja toteuttivat intohimoisesti sen, minkä he uskoivat ja käsittivät tärkeimmäksi päämääräkseen. Yhtäkkiä kaikenlaiset uudet tarkoitukset tulivat tutuiksi noille elämille, jotka tuo tapahtuma muutti, ja samanaikaisesti uudet intohimot alkoivat motivoida niitä. Kukaan ei olisi silti arvannut, että mikään tuollainen seikka olisi yhtäkkiä ja voimallisesti voinut muuttaa kenenkään elämää syyskuun 11. päivänä vuonna 2001.

Voimme nähdä tarkoituksen elämässämme toisella tavalla, jos mietimme sitä, miten se määrittää meidän tapaamme lähestyä tulevaisuutta. Nälkäinen ihminen katsoo tulevaisuuteen tarkkaavaisesti keskittyen keinoihin ravinnon hankkimiseksi. Väsyneen ihmisen päämääränä on se, mistä hän löytää rauhallisen paikan voidakseen nukkua ja levätä. Onnellinen ihminen saattaa akuutisti keskittyä onnen lähteen kehittelyyn, sen jalostamiseen ja sen pitkittämiseen. Tarkoitus joustaa, joten voimme säädellä, muuntaa, kasvattaa tai vähentää sitä. Se on kuin henkilökohtainen hovimestari tai palvelustyttö, ja mitä paremmin me opimme luottamaan siihen, että tiedämme tarkoituksemme, elämämme tärkeimmät päämäärät, sitä paremmaksi tunemme olomme. Se, että olemme tarkoituksemme kanssa samassa vireessä, tuo tullessaan rauhan elämäämme.

Kohteemme ei ole aina havaittavissa ainoastaan lähimmässä tai lähitulevaisuudessa. Suurin osa spekulatioista, joita ihmiset tekevät kaukaisesta tulevaisuudesta ja siitä, kuinka haluamme päästä täältä sinne, perustuu siihen, minkä käsittämme tarkoitukseemme. Saatamme hyvinkin muovata tulevaisuutta sen vanhan opetuksen mukaisesti, että meidän on toimittava oman kohtalomme kapteenina, oman elämämme herrana, joka näkee kauas tulevaisuuteen. Usein jonkun poikkeuksellinen lahjakkaan henkilön kuten muusikon, fyysikon tai kenties lääkärin sanotaan saaneen lahjansa jo syntyessään. Totta se onkin. Mutta on paljon todennäköisempää, että häntä olikin siunattu sillä, että hän omistautui aikaisessa vaiheessa sen käsittämiseen, kuinka paljon energiaa tarvitaan, jotta kehittyisi huipputasolle, pikemminkin kuin sillä, että hän sai jonkun erityisen lahjakkuuden syntymälahjana. Muistakaa, että Tarkoitus on voima, joka muovaa elämäntulkumme.

Jos on ilmeistä, miten toteutamme omat ajatuksemme tästä voimasta, niin on myös itsestään selvää, että on ollut joku ulkopuolinen voima, joka operoi soveltaen tarkoitusta laajemmin. Samalla kun vaikuttaa siltä, että meidän aurinkokuntamme on projekti, joka on saatu päätökseen, rajojemme tuolla puolen tapahtuu monenlaisia asioita. Luominen jatkuu täsmällisen tarkoituksen mukaisesti. Universumi, jossa elämme, on paljastamassa päämäärän ja suunnitelman, joita vasta

alamme nähdä ja yritämme ymmärtää. Tiede on avannut ovet kosmologiaan, jonka tapahtumapaikasta puhuessamme viittaamme ulkoavaruuteen, oman aurinkokuntamme ulkopuoliseen avaruuteen.

Tarkoituksella, jonka nämä tieteelliset havainnot tuovat elämäämme, on varmasti huomattavat vaikutukset elämämme mukautumiskyvylle. Luomistyö on käynnissä meidän katsellessamme sitä. Mikä tarkoitus paljastuu etäisissä suunnattomien avaruuspölymäärien kertymisissä? Mikä on se voima, joka saa aikaan sen, että nuo kasautumiset alkavat kerätä ja muodostaa uusia voimakkaita taivaankappaleita, jotka kiitävät kaukana avaruuden suunnattomuudessa? Miten nämä tapahtumat koetaan täällä meidän kotiplaneetallamme? Milloin tullaan tietämään, mikä näiden uusien muodostumien tarkoitus tulee olemaan? Missä me huomaamme olevamme sitten kun ihmiskunnan tuntemuksen näköpiiri laajenee yhä kauemmas luomiskehityksen kokonaisuuteen? Kuuluuko tarkoituksen tunteen muovaaman elämän suunnittelu vielä vaihtoehtoihimme?

Luomisen tarkoitukseen sisältyvää voimaa eivät edes lahjakkaimmat ja tosiasioissa pitäytyvät tutkijamme ole vielä selvästi tunnistanee tai edes osittain ymmärtäneet.

Meillä on vielä kovin paljon opittavaa sen suhteen, miten nykypäivän ilmeisen hektisen elämäntavan puitteissa tulisi toimia. On totta, että elämisen tahti täällä vaihtelee maantieteellisen sijainnin mukaan; mutta sa-

mat perustarpeet ovat jokaisen ihmisolennon käyttövoimana. Jokainen ihminen alkaa ennen pitkää ymmärtää, että meillä täytyy olla jokin tarkoitus. Alkaessamme tutkia sitä, miten löydämme tuon tarkoituksen, keskitymme vain yhteen asiaan ja pyrimme kehittämään itsessämme voiman päämäärämme toteuttamiseksi. Me saatamme saada selville yhteisen kohtalomme, kunhan vain mittailemme itse kukin tarkoitukseen sisältyvää voimaa omaa mittapuutamme käyttäen yrittäessämme ymmärtää luomisen tarkoitusta.

Uskon, että syy meidän olemassaolollemme on tämä: Meidän tulee käyttää tarkoituksen voimaa laajentamaan tietämystämme ja soveltaa tuota tietoa koko ihmiskunnan yhteiseksi hyödyksi. Loppujen lopuksi sen ymmärtäminen, miksi me olemme täällä ja mitä meidän on tehtävä luomisen tarkoituksen puitteissa, on parasta ja ylevintä käyttöä jokaiselle kokoon saamallemme talentille.

Universaalisen avaruuden näyttämö on valmiina moninaiselle ja koskaan päättymättömälle panoraamalle, jossa Universaalisen Isän tarkoitus tulee luovasti julki [90:7].

Tarkoituksen voima ja luomisen voima ovat tulleet täydelliseen sopusointuun keskenään.

Kääntänyt Jouni Nurmi

Universaalien älyllisyyden vartuttaminen

Sheila Keene Lund
Yhdysvallat

Tämä Washington State Urantia Associationin sponsoroima artikkeli kehitettiin työryhmässä ja esitettiin UAUS:n konferenssissa Dumas Bay -keskuksessa heinäkuussa 2007.

Ajattellessamme ilmaisua ”universaalien älyllisyyden vartuttaminen”, jokaisella meistä saattaa olla eri käsitys sen merkityksestä. Välitöntä mielihyvää etsivässä maailmassa ajatus jonkin kehittämisestä tuntuu rasittavalta ja pitkävetiseltä prosessilta, ja mahdollisesti meidän välitön kysymyksemme onkin: miten se koskee minua? Nykyisin melkein kaikki päätöksentekoon liittyvä tavoittelee omaa etua, yksilöllisesti tai kollektiivisesti.

Kuinka moni meistä on ajatellut mennyttä aikaa ja poiminut jotakin elämänfilosofiaa tai asenteissamme ilmenevän pikku omituisuuden korjausmetodia käsittelevän self-help-kirjan? Ongelmasta perillä oleminen on tärkeää, koska se on askel kohti parempaa käyttäytymisen tasapainoisuutta ja se voi innoittaa meitä kohti suurempaa hyvää. *Urantia-kirja* on inspiroiva kirja vastatesaan moniin kysymyksiin alkuperästämmme, historia-stamme ja päämäärästämmme ja antaessaan tietoa, jota ei löydy muualta. Voimme jopa esittää tulkintamme jostakin vasta löytämästämme tiedosta kaikille, jotka haluavat kuunnella, mutta tärkeimmäksi kysymykseksi nousee kuitenkin: Kuinka moni meistä todella omaksuu saamamme tiedon ja antaa uusien oivallusten vaikuttaa valintoihimme?

Urantia-kirjan perusopetus Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä on ollut keskuudessamme vuositu-hansia. Maailmamme ei kuitenkaan ole lähelläkään elävää veljeyttä, mikä vaatii meitä laajentamaan tämän

opetuksen arvostustamme ja sen henkilökohtaista ymmärrystämme niin, että voimme todella osallistua sivi-lisaation edistämiseen. Pyrkimyksemme toimia maailmanrauhan airuina jäävät aina riittämättömiksi, elleme kehitä rakastamisen kosmista tietoisuutta ja kapasiteettia, jotka ovat edellytyksiä ihmisten välisessä veljeydessä elämiselle.

Universaalien älyllisyyden vartuttaminen on ihmisen kehittäminen, – – *ihmisorganismien ajattelevaa, ha-vainnoivaa ja tuntevaa mekanismia. Koko tietoista ja tiedosta-matonta kokemusta, johon liittyy tunne-elämä ja joka ulottuu palvonnan ja viisauden kautta ylös hengelliselle tasolle [8:2]. Käytännön kannalta universaalien älyllisyyden kartutta-minen merkitsee jalon luonteenlaadun ja tarpeellisen kosmisen näkemyksen kehittämistä, jotka tarvitaan ih-misten välisessä veljeydessä elämiseen sopusoinnussa sisällä asuvan Hengen kanssa ja kuuliaisena Isän jumal-lilliselle tahdolle. Vain ylittajuisen mielen korkeammilta tasoilta, kun se hipoo ihmiskokemuksen henkistä maailmaa, ovat löydettävissä ne korkeimmat käsitykset tehokkaisiin alku-peräismalleihin liittyneinä, jotka tulevat antamaan oman pa-noksensa paremman ja kestävämmän sivi-lisaation rakentami-seen [1220:4].* Universaalien älyllisyyden vartuttaminen on kasvamista jumalallisessa virittyneisyydessä, jumalal-lisuuden ominais- ja luonteenpiirteiden tasapainoisessa yhteydessä ja koordinaatiossa.

Universaalien älyllisyyden vartuttamista ei tule sekoittaa älykkyyden kehittämiseen – sen ihmisjärkeilyn

kehittämiseen, jonka rajoina ovat viisi aistiamme ja ympäristön tulkinta. Kehittäessämme pelkästään älykkyyttä, elämme pelkästään aistihavaintojenvaraista elämää, mihin kuuluu lyhytnäköinen asennoituminen, jonka mukaan näkeminen on uskomista. Džiddu Krishna-murti sanoo: "Älyn kouluminen ei johda älyllisyyteen. Älyllisyys tulee pikemminkin ilmi, vasta kun toimii täydellisessä sopusoinnussa sekä älyn että tunteen alueilla. Älyllisyyden ja älyn välillä on valtava ero. Äly on pelkästään ajattelun toimimista tunne-elämästä riippumatta. Kun älyä – tunteesta välittämättä – koulitaan johonkin tiettyyn suuntaan, tuloksena voi olla suurenmoinen älykkyys, mutta älyllisyys puuttuu, koska älyllisyyteen sisältyy erottamattomasti kyky tuntea ja kyky järkeillä. Älyllisyydessä molemmat ominaisuudet ovat yhtäläisesti läsnä, ja ne ovat sitä voimaperäisesti ja harmonisesti." ¹

Universaalin älyllisyyden kehittämistä ei myöskään pidä sekoittaa omaantuntoon. Omatunto ohjaa käyttäytymistä mutta omatunto ei ole älyllisyyttä; se ei ole myötäsyyntyistä sielun viisautta eikä sielulle puhuvaa jumalallinen ääni. *Se on vain olemassaolon kulloisellekin vaiheelle ominaisten tapasääntöjen moraalisen ja eettisen sisällön yhteisumma* [1005:2].

Vartuttaessamme universaalista älyllisyyttä kehittämme kykyämme tuoda esille suurempaa hyvyttä ja kunnioittaa Universaalisen Isän jokaiselle yksilölle esittämää rakastavaa käskyä: "Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen." [21:3; 22:3; 86:1; 295:1; 449:2; 637:1; ja Raamatussa, Matt. 5:48]. Kehotus täydellisyyteen on iso tilaus. Mitä merkitsee olla täydellinen keskeneräisessä, epätäydellisessä maailmassa?

Universaalista näkökulmasta katsoen täydellisyys on prosessi, sen täysimääräisyys saavutetaan vasta Paratiisissa. Täydellisyyden suhteellisia tasoja voidaan saavuttaa elämämme aikana pyrkiessämme päättäväisesti kasvamaan vanhurskaudessa ja rakkaudessa – totuudessa, kauneudessa, ja hyvydessä – Universaalisen Isän olemuksen ominaispiirteissä.

"Jumalallinen täydellisyys" alkaa tasapainoisuutta kehittämällä – kaikkien kykyjen vapaatahtoisella mobilisoinnilla kohti sellaista inhimillistä persoonallisuutta, jota innoittaa jalo luonne tavoiteltaessa korkeampia hengellisiä tarkoituksia ja arvoja, mielessä vain yksi päämäärä ja tarkoitus: palvella lähimmäisiään rakastavan vanhemman epäitsekkyydellä. *Kun ihminen pyhittää tahtonsa Isän tahdon täyttämiseen; kun ihminen antaa Jumalalle kaiken, mitä hänellä on, silloin Jumala tekee tuosta ihmisestä jotakin enemmän kuin tämä on* [1285:3]. Tämä vaatii kuitenkin kovaa työtä – ei mitään ajanvietettä. *Evolutionaarinen ihminen ei luonnostaan pidä kovaa työntekoa herkkuna. Jotta hän elämän kokemuksessaan pysyisi kasvavan uskonnollisen kokemuksen asettamien kannustavien vaatimusten ja pakottavien yllykkeiden tasalla, merkitsee se lakkaamatonta aktiivisuutta hengellisen kasvamisen, älyllisen avartumisen, uusiin tosiasioihin yltämisen ja sosiaalisen palvelun alueilla. Ilman sangen aktiivista persoonallisuutta mitään todellista uskontoa ei ole olemassa* [1120:4]. Kuinka luontevia olemmekaan pyrkimyksissämme päästä hengellisiin saavutuksiin ja minuutemme muutokseen! Nämä ponnistukset saattavat hyvinkin olla henkilökohtaisesti tyydyttäviä mutta eivät ole sosiaalisesti muutosvoimaisia. "Sangen aktiivinen persoonallisuus" tarkoittaa sitoutuneisuutta, joka tarvitaan universaalin älyllisyyden vartuttamiseen. *Tarvitaan aikaa ennen kuin miehet ja naiset panevat toimeen perus-*

teellisiä ja laajamittaisia muutoksia pohjimmaisissa ja perimmäisissä käsityksissään sosiaalisesta käyttäytymisestä, filosofisista asenteista ja uskonnollisista vakaumuksista [1705:1].

Universaalisen älykkyuden kehittäminen on samansuuntainen jumalallisen etenemissuunnitelman kanssa, koska sillä on potentiaalia:

- Tehostaa niitä uskonnollis-hengellisiä ajattelu ja toimintatapoja, jotka myötävaikuttavat hengelliseen kasvuun ja vanhurskaaseen elämään.
- Edistää älyllistä kasvua.
- Vaalia emotionaalista kypsyyttä.
- Jalostaa moraalista ymmärrystä, velvollisuuden-tunnetta, joka edistää moraalisia arvoja ja niiden julkituloa.
- Vaalia todellista hengellistä ymmärrystä, kykyä tunnistaa ja hyväksyä Jumalan reaalisuus Isänä ja persoonallisuutena sekä kaikkien persoonallisuuksien veljeyden tosiasiallisuus.
- Vahvistaa tuttavuutta Jumalan kanssa virittäytymällä paremmin sisimmässä olevaan Henkeen.
- Syventää luomakunnan kauneuden arvostusta.
- Vaalia epäitsekkyuden ominaispiirrettä, kykyä rakastaa ja taitoa elää ihmisten veljeyttä.
- Vaalia kosmista näköalaa, joka myötävaikuttaa uskonnolliseen ykseyteen ja kulttuurilliseen edistymiseen.
- Antaa jokaiselle yksilön kyvyn kukoistamaan kosmisen ymmärryksen myötä.

Objektiiviset tulokset ovat "kakun kuorrutus." Tähän saattaa sisältyä myönteinen elämäkatsomus, kohentunut terveys, paremmat henkilösuhteet, parantuneet uranäkymät, jokapäiväisiin tapahtumiin liittyvä sopusointuinen rytmi, ja vakaa elämänpääpiiri. Aito onnellisuus on luonnollinen seuraus universaalista älyllisestä elämästä!

Vartuttaessamme universaalista älyllisyyttä vapautamme uskoa, ylennämme viisautta, ja elämme totuutta. Yksilön toisensa jälkeen luonteen erinomaisuus ja karttunut hengellinen näkemys saavat aikaan rakkauten aallon, joka vyöryy sosiaalisesti tiedostettuna palveluna, ja se muuntaa maailmamme. Suurimpaan tehokkuuteen pääsemiseksi universaalin älyllisyyden vartuttamisen voimanlähteenä täytyy olla yksiselitteinen **tarkoituserä**, suurenmoinen päämäärä, jota kohti kaikki ponnistuksemme, työemme ja järjestömme on suunnattu. Universaali tarkoitus kyllästää kaikki päämäärät ja toiminnot ja siitä tulee elämän innoittaja, oman elämän tiekartan keskiö.

Päämäärän tukena täytyy olla **usko**. Meillä on kyky luoda, mitä haluamme, mutta meidän täytyy uskoa tarkoituseräämme tietämättä, miten se on ilmenevä tai miltä se tuntuu, kun joskus sen saavutamme. Henkilökohtaisesti uskonto on merkinnyt minulle aina uskoa Jumalaan. Kirjoittaessani kirjaa *Heaven Is Not The Last Stop* opin, että usko on paljon enemmän kuin älyllinen vakuuttuneisuus. Se on merkinä elävästä suhteesta luojaan ja luodun välillä, joka ruokkii haluamme kehittää jumalallisuuden ominaisuuksia. Usko kasvaa suhteessa omaan kasvuunme käsittää Jumalaa ja ymmärrykseemme Jumalan suhteesta ihmiskuntaa kohtaan. Mitä syvemmin tunnistamme sisimmässämme olevan Hengen ja arvostamme häntä, sitä parempi jumalatuntemuksemme ja rakkautemme häntä kohtaan ja sitoutumismme jäljitellä hänen olemustaan. Kasvu uskon hen-

kilökohtaisessa kokemuksessa osoittaa todeksi luottamuksemme Jumalaan Universaalisenä Isänä ja itseemme Jumalan poikina ja tyttärinä. Ja kaiken lisäksi se avaa tunteemme koko ihmiskunnan veljeyttä kohtaan. *Uskomus on noussut uskon tasolle, kun se antaa suunnan elämälle ja määrää elämäntavan muodot. Jonkin opetuksen hyväksyminen todeksi ei ole uskoa, vaan se on pelkkää uskomusta. Ei myöskään varmuus eikä vakaumus ole uskoa. Mielen tila ylittää uskon tasoille vasta, kun se aktuaalisesti hallitsee elämäntapaa* [1114:5].

Meillä voi olla hyvä käsitys tarkoituserästämme ja päämäärästämme, mutta ilman sellaista elämäntapaa, joka sallii meidän päästä perille, saatamme kadottaa sen näköpiiristämme. Käänteentekevän ilmoituksen valossa tapahtuva universaalisen älyllisyyden kehittämisen käytäntö tuo selkeyttä toimintaan ja tarkoitukseen ja tarjoaa paremman mahdollisuuden kasvaa suhteessa merkitykseen. Syventyneen ymmärryksen myötä tulee mahdollisuus panna toimeen myönteinen ketjureaktio, joka auttaa nostamaan sekä persoonallisia että yhteiskunnan arvoja.

Universaalien älyllisyyden vartuttamiseen kuuluvat seuraavat seitsemän toimintoa, jotka kaikki ovat elintärkeitä tasapainoisen hengellisen olemuksen kehittämisessä:

1. Ajattelun laadun kohentaminen.
2. Uskonkäsitysten tarkasteleminen (käänteentekevän ilmoituksen valossa).
3. Tunne-elämän kypsyyden kehittäminen.
4. Moraalisen tietoisuuden ja johdonmukaisuuden vartuttaminen.
5. Hengen ohjaukseen virittyminen.
6. Terveen maun vaaliminen.
7. Pyhitetyn asenteen kehittäminen.

1. Ajattelun laadun parantaminen tarkoittaa objektiivisten ja harkitsevien mielentaitojen kehittämistä. Älykäs toiminta käy mahdolliseksi vain silloin, kun pystymme arvioimaan järjestelmällisesti ja objektiivisesti tietojemme, taitojemme, suhtautumisemme ja toimiemme ansioita.

2. Hengellisen nöyryyden puute ja siitä johtuva haluttomuus tarkastella ja kyseenalaistaa uskonkäsityksiämme on ehkä eräs hengellisen kasvun suurimmista esteistä. Olemme omahyväisiä tietoinemme ja tyytyväisiä nykyiseen olotilamme. Tämä ei ole yllättävää. **Uskonkäsitysten tarkasteleminen** merkitsee lähtemistä älyperäiselle matkalle, joka ei voi olla vaatimatta mielen ja sydämen mukaantuloa. Mieli ei tahdo luopua tutusta ja turvallisesta, ja ehkä pelkäämme menettävämme turvallisuudentunteenkin jos rohkenemme kyseenalaistamiseen. Hengellinen kuohunta on väistämätöntä, kun kyseenalaistavalla mielellä tutkimme uskonkäsityksiä, mutta uskomusten tarkastelussa ei ole kysymys niiden hylkäämisestä, vaan niiden laajentamisesta, jotta löytäisimme korkeamman hengellisen näköalan jonka mukaan elämää eläisimme. Siinä on kysymys avoimna olemisesta kaikelle tietämykselle ja sen määrittämisestä, mihin yhteyteen uskomukseksi sopivat.

3. Tunne-elämän kypsyyden kehittäminen merkitsee, että tunnistamme luonteemme heikkoudet ja voimistamme vahvoja puoliamme. Kirjassaan *Gájrí* I. K Taimni tuo esille tämän prosessin tärkeyden: ”Paljon on pitänyt saada aikaan, ennen kuin mitään hengellistä

valoa tulvia sisimmistä sopukoistamme mielemme valtakuntaan. Epäpuhtaudet on poistettava, vääristymät on oikaistava ja ilmaisukeinot on saatettava sopusointuun. Vain tällä tavoin valmistetussa mielessä, joka on vapaa näistä tavanomaisista vioista, korkeamman tietämyksen valo pystyy ilmenemään.”²

4. Moraalisen tietoisuuden ja johdonmukaisuuden **vartuttaminen** on ehkä kaikkein haastavinta, koska pidämme itsestään selvänä sitä moraalista epäjohdonmukaisuutta, jonka kohtaamme perheiden, liike-elämän, politiikan ja uskonnon piirissä. Mitä on olla moraalisesti johdonmukainen? ”Moraalisuudessa on kysymys siitä, että on läpinäkyvä ja täysin luotettava – perheen ja ystävien suhteen, työpaikalla ja koko elämässä. Siinä on kysymys lahjomattomuudesta, puheidten ja tekojen vastaavuudesta joka päivä, suurissa ja pienissä asioissa, yksityisessä ja julkisessa elämässä.”³

5. Hengen ohjaukseen virittyminen merkitsee, että aikomuksemme kiinnepisteeksi muodostuu yhteisymmärryksen löytäminen sisällä asuvan Hengen kanssa ja sitten pysymistä vastaanottavaisena sen ohjaukselle. Moraaliset valinnat, oikeamielisyyden julkitulo ja hengellinen nöyryys, jotka ovat harmoniassa anteliaan rakkauden kanssa, tarjoavat sisimmässä olevalle Hengelle vipuvarren sovittava moraalinen mieli yhä suuremmin jumalallisuutta oleviin asenteisiin. Palvonnallinen meditoiminen edistää mielen yhteyttä jumaluuteen ja rentoutuminen uudistaa mielen – ristiriita häviää ja jännitys helpottuu – inhimillinen kapasiteetti hengen vasta vaikutukselle laajenee.

6. Terveen maun vaaliminen on esteettisen tajun kehittämistä, jossa ilmenee sellaisten seikkojen erottamista ja ymmärtämistä, jotka kuvastavat täydellisyyttä. Terve maku, toisin kuin persoonallinen maku, perustuu syvälliseen ymmärrykseen todenmukaisesta tiedosta, josta ei välttämättä puutu tunnetta mutta joka on varmasti avoimen ja viisaan mielen aikaansaama. Kehittäessämme tervettä makua se mahdollistaa meidän iloita erinomaisuudesta ja arvostaa kaikkea hyvää ja kaunista, missä ikinä sitä kohtaammekin.

7. Pyhitetyn asenteen omaaminen sisältää enemmän kuin palavan rakkauden tunteita Jumalaa kohtaan. Siihen kuuluu omistautumista Jumalan tuntemiseen ja olemista lojaalisti hänen palveluksessaan kanssaihmissiämme palvelemalla. Pyhitetty asenne ilmestyy tuloksena hellittämättömyydestä ja mielellisestä sitoutumisesta *ilmentää sisimmässä olevaa jumaluutta*. Voimme **kehittää pyhitetyn asenteen** ottamalla tavaksi uskoutua Jumalalle, samalla kun laajennamme käsitystämme rukouksesta ja palvonnasta.

Jokainen toimi universaalien älyllisyyden vartuttamisprosessissa voidaan räätälöidä niin, että se vastaa kunkin yksilön tarpeita, mieltymyksiä, voimavaroja ja kykyjä. Prosessi alkaa ihanteellisimmillaan jo lapsuudessa *mutta koskaan sen aloittaminen ei ole liian myöhäistä*. Moni on päässyt yhden tai useamman toiminnan tietäntäsoiseen osaamiseen, mutta erinomaisuudelle eivät ole ominaisia vain fyysiset ja älylliset ominaisuudet vaan myös moraalinen ja hengellinen kyvykkyys. Edistymisen jumalallisen luonteenlaadun rakentamisessa edellyttää hengellisten merkitysten laajenemista sekä arvojen ylenemistä, ja se on jatkuva ikuinen prosessi.

Universaalien älyllisyyden vartuttamistoimia voidaan toteuttaa samanaikaisesti eri voimaperäisyyden asteissa. Jokainen toimi saattaa elävöittää tai voimistaa joitakin

monista ominaisuuksista. Pitkäkestoinen keskittyminen ja omistautuminen tuovat voiton henkilökohtaisista puutteista, joista yksi on epäily. Kuten uutta kieltä opittaessa välillä tulee turhautumisen hetkiä mutta myös hetkiä, jolloin *tiedämme* olevamme oikealla tiellä. Kun tarkoitusperämme on henkeytetty, motivaatiomme voimistuu sitä mukaa kun koemme kasvavaa yhteyttä Jumalaan ja kanssaihmiisiin. Haaste syventää elämän merkitystä jokaisen matkalle lähtevän kohdalla.

Sheila Keene Lund on kohta julkaistavan kirjan

Heaven Is Not The Last Stop tekijä.

1. *Unity of Mind and Heart—The Book of Life: Daily Meditations with Krishnamurti*. J. Krishnamurti; HarperOne.
2. *Gayatri*. I.K. Taimni. The Theosophical Publishing House, Adyar, Chennai 600 020, India.
3. *What Does it Mean to Be Moral?* Randy Ruffin, 3 June 2005; Initiatives for Change International.

Kääntänyt Martti Vanninen

Rukoilun tarkastelua

Guiaume Lalgonquin
Kanada

Monille muodostuu virheellinen käsitys rukoilemisesta heidän vertaillaessaan sitä epäoikeudenmukaisesti samankaltaisiin keinoihin kuten musiikkiin, itsetutkiskeluun, hiljaisuuden noudattamiseen, paastoon jne. Rukoilu on menetelmä, joka tekee hengellisen kasvun mahdolliseksi. Se lähtee liikkeelle kommunikaatiosta, joka muuntuu vähä vähältä yhteydenpidoksi ja avautuu lopulta palvomisen avulla transsendenssiin ja se, samoin kuin usko, vapauttaa meidät materiaasta oivalluskykyämme laajentamalla.

Avaamalla Jumalan ja ihmisen välisen yhteyskanavan ihmisen puoleisen pään kuolevaiset pääsevät välittömästi hyötymään maailmojen luoduille suunnatusta, alati soljuvasta jumallisen hoivan virrasta. [1638:4]

Rukouksen perusta

Alkuperäisessä muodossaan rukous on yksinkertaisesti pyyntö, toivomus, jonka tarkoituksena on tyydyttää kaikenlaiset puutteet. Mutta tuollakin tasolla sillä on suuri merkitys, koska se edustaa ensimmäisiä pyrkiä pitkäällä matkalla ja kaikki matkat alkavat aina pienin askelin. Niinpä se voi aluksi alkaa raivoisana koston huutona ja muuttua myöhemmin armeliaaksi **esirukoukseksi** omien vihollisten puolesta. Se voi olla ilmaus toiveesta Jumalan tahdon muuttamiseksi ja siitä voi myöhemmin tulla voimallinen menetelmä itsensä muuttamiseksi. Rukoilu ei ole menetelmä, jonka avulla vältetään ristiriitoja vaan pikemminkin asia, joka kannustaa kasvuun ristiriitatilanteissa.

Rukoilu edistää suuresti ihmiskunnan hengellistä kehitystä sekä arvojen ja korkeampien ihanteiden säilyttämistä. Sillä on voimakas persoonallisuuden eristyneisyyttä estävä vaikutus. Mutta jos siitä tulee väline itsekkäiden, muita parempien etujen hankkimiseksi, sen seurauksena on kovin vähän hengellistä kasvua.

Rukoilumenetelmät

Tavallisin rukoilumenetelmä on pyhien kaavojen tai vieläpä itse keksimämme kaavojen joskus yksitoikkoinenkin lateleminen. Tämä saattaa olla erinomainen rukoilutapa niin kauan kuin rukoilija ajattelee sitä, mitä sanoo. Rukousten toistaminen ei ole tuloksetonta, jos siinä on sydän mukana. Se on eräs tapa, joka auttaa meitä suuntaamaan sisimmän sielunne. Mutta jos nämä loitsut muuttuvat itseään toistaviksi samalla kun

ajattelemme muita asioita, meidän ei kannata toivoa saavamme niistä paljoakaan tuloksia. Se on silti vain eräs rukouksen puoli eikä se ole rukoilun kannalta välttämätöntä.

Rukoilu voi tapahtua uskonnollisissa tai ei-uskonnollisissa puitteissa, koska kaikki asiat, jotka ovat hengellisiä, eivät välttämättä liity uskontoon. Mutta niiden, jotka kykenevät toteuttamaan tietoisuuttaan Jumalasta symboliikkaan turvautumatta, ei pidä kieltää sitä arvoa, joka riiteillä ja symboleilla voi olla. Kenenkään ei pidä tuomita veljensä rukoilua. Sielun yksityisyys ei ole yhteisessä omistuksessa.

Rukoileminen on hengellisen kommunikaation menetelmä ja sitä pitää opiskella kuten mitä tahansa muutakin tekniikkaa. Se edellyttää alituista ponnistelua, mutta sen tulee pysyä aina houkuttelevana ja mukavana hetkenä. Kun rukoiluun keskittyminen vaikeutuu, meidän ei kannata pitäytyä siinä ehdoin tahdoin. Rukoilua voi siitä huolimatta jatkaa vielä muutamia minuutteja, mutta ei jääräpäisesti. Sen vaarana olisi se, että tuo miellyttävä yhteydenpidon tuokio muuttuisi jäykistyneeksi ja pakolliseksi harjoitustehtäväksi ja ajan myötä rukoileminen lakkaisi olemasta sellainen mukava tuokio, joka sen tulisi olla.

Milloin meidän tulee rukoilla?

Monet turvautuvat rukoukseen, vasta kun ovat vaikeuksissa. [1640:1]

Monet ihmiset rukoilevat ainoastaan silloin, kun he huomaavat olevansa vaikeuksissa. On totta, että ihminen tekee viisaasti, jos hän rukoilee saadakseen lohdutusta kärsiessään, mutta hänen tulee yhtä lailla muistaa keskustella taivaallisen Isänsä kanssa silloinkin, kun hänen sielussaan kaikki on hyvin. Käymmekö tapaa kysyä häneltä jotakin, vai teemmekö niin silloin tällöin vain saadaksemme kokea mielihyvää hänen läsnäolostaan?

Rukoilun päivittäinen ja usein tapahtuva harjoittaminen voi ajan myötä kehittää kyvyn ylläpitää pysyvästi tätä hengellistä yhteyttä ja jopa ilman vaivannäköä; kyseessä on eräänlainen jatkuva rukoilu. Kuitenkaan sen ei koskaan tule olla tekojen korvike vaan kannustaa toimintaan. Jos pystymme kuuntelemaan musiikkia tai keskustelemaan jonkun kanssa työtä tehdessämme, sama on mahdollista rukoilemisen suhteen. Jumalan

kanssa on siten mahdollista elää koko ajan samoin kuin läsnäolollaan meidät onnelliseksi tekevän rakkaan kanssa.

Mutta yhdessä yössä ei voi saavuttaa kykyä rukoilla tuohon tapaan. Monet rukoilevat ainoastaan aamulla ja nukkumaanmenoaikaan. Kaikki ovat erilaisia. On tärkeää löytää päivän kulusta virstanpylväs, hetki, paikka, joka antaa mahdollisuuden rauhoittaa nämä sisäisen yhteydenpidon hetket. Ei ole oleellista, kuinka paljon aikaa rukoilemiselle omistetaan. Voi aivan yhtä hyvin olla hiljaa tunnin ajan, liikkumatta, silmät kiinni ja olla tekemättä mitään, kuin antaa silmänräpäyksen pituinen hetki Jumalalle ja yhtyä täydellisesti häneen tuossa silmänräpäyksessä.

Kenelle meidän on osoitettava rukouksemme?

Rukoilu on ylistyslaulu, joka kohoaa Jumalan luo. Sielustamme tulevat hengelliset värähtelyt leviävät kaikkialle luomakuntaan. Kaikki asiasta kiinnostuneet jumalalliset persoonallisuudet vastaanottavat välittömästi pyynnöt, jotka edustavat todellisia hengellisiä arvoja, ja jokainen heistä pitää huolta henkilökohtaisesta toiminta-alastaan. Jumala ei vaadi meitä liittämään taivaallista postinumeroa rukouksiimme. Mutta jos olemme epävarmoja tästä kaikesta, me voimme aina osoittaa rukouksemme Jeesukselle, joka Luoja-Poikanamme toimittaa pyyntömme edelleen kaikkien Isälle.

Olen tullut Isän tyköä; jos siis joskus olette epätietoisia siinä mielessä, mitä Isältä pyytäisitte, niin pyytäkää minun nimissäni... [1639:5]

Milloin saamme vastauksen rukouksiimme?

Vanhemmat eivät voi järjestelmällisesti tyydyttää lapsensa kaikkia toivomuksia sen vuoksi, että häneltä puuttuu kypsyyttä, eikä hän tiedä, mikä on hyväksi hänelle. Vanhempien suurempi viisaus vaatii silloin, että heidän on toisinaan muokattava vastauksia ja viivytettävä niitä siihen asti kun lapsen ymmärrys on riittävä vastaanottamaan ne. Ja Jumala toimii samoin meidän suhteemme.

Kun rukous näyttää jäävän ilman vastausta, viive enteilee usein sopivampaa hetkeä sen vastaanottamiselle. Jos vastaus edellyttää korkeampia hengellisiä käsitteitä, sen on jäätävä odottamaan siihen asti kun aineellinen olento on kehittynyt vastaavalle hengelliselle tasolle. Siten on mahdollista vastaanottaa huomenna osa vastauksesta rukoukseen, joka on laadittu lapsuudessa.

Olipa rukous mikä hyvänsä, sen vilpittömyys takaa sen kuulluksitulemisen; se, minä ajankohtana, millä tavoin ja missä määrin rukoukseen vastataan, määräytyy rukoukseen liittyvän hengellisen viisauden mukaan ja sen mukaan, miten se on sopusoinnussa universumin kanssa. Viisas isä ei vastaa tietämättömien ja kokemattomien lastensa typeriin rukouksiin kirjaimellisesti... [1639:1]

Voimme nähdä tässä, miten ihminen voi hyötyä todella paljon uskon kautta syntyneestä pitkämielisyydestä.

Kun olet kokonaan omistautunut täyttämään taivaassa olevan Isän tabdon, saat vastauksen kaikkiin anomuksiisi heti... [1639:2]

Tuleeko meidän aina rukoilla yksin?

Rukouksen ei tarvitse välttämättä aina olla yksilökohtaista. Ryhmässä rukoilu tai yhteisrukoilu on hyvin tehokasta, koska se lisää suurella määrin sosiaalisuutta. Liiallisessa yksin tapahtuvassa rukoilussa on tietty vaara, jota ryhmässä rukoilu tai yhteiset hartaudentarjoitukset lieventävät. Mutta se, että rukoilemme samassa paikassa ja samaan aikaan, ei merkitse sitä, että rukoilemme keskinäistä yhteyttä kokien. Itsensä voi tuntea yksinäiseksi joukossakin.

Voimmeko pyytää parannusta ruumiillemme?

Rukous rauhoittaa sielua, mutta tällä menetelmällä ei paranneta ruumiillista sairautta; sen vaikutukset ovat kuitenkin kiistattomat levollisuuden ja sisäisen rauhan kannalta. Tästä näkökulmasta rukoileminen edistää suuresti kehon terveyttä ja monien mentaalisten, emotionaalisten ja hermostollisten ongelmien parantamista.

Rukoilkaa itsellenne vain arvoja, älkää aineellisia asioita; rukoilkaa kasvua, älkää mielihalujen tyydyttämistä. *Välttäkää materialistista rukoilemista; rukoilkaa bennessä ja hengen antimien runsauden puolesta.* [1639:5]

Onko olemassa monentasoisia rukouksia?

Rukouksia on vaikeaa luokitella niiden tason mukaan. Toisessa päässä on alkukantainen rukous, jossa ihminen pyytää Jumalaa suojelemaan häntä ukkoselta ja salamoilta, ja toisessa ääripäässä rukouksesta tulee kuuntelemiseen ja rakastamiseen rauhoitettu hetki, jonka seurauksena sielu suuntautuu aitoon palvontaan. Olisi suotavampaa käsittää rukoilun opiskeleminen etenevänä kasvuna tehokkuuden tavoittelemisen sijasta. On kuitenkin olemassa rukous, joka on eroaa muista, joka on osoitettu Jumalalle ja jota nimitetään palvontarukoukseksi.

Palvontarukouksen salaisuus on siinä, että unohdamme asiat, joita mielestämme tarvitsemme. Se on yksinkertaisesti läheisyyden etsimistä Jumalaan. Isän henki puhuu ihmiskunnalle parhaiten juuri sellaisella hetkellä, jolloin ihmisen mieli on aidon palvonnan tilassa.

Rukoileminen on ilman muuta uskonnollisen kokemuksen osa, mutta nykyajan uskonnot ovat painottaneet sitä liikaa palvonnan kustannuksella, joka on sitä olennaisempaa. Rukoilu voi rikastuttaa elämää, mutta palvonta valaisee määränpäin.

Sinun on parempi panna sydämesi rukoukseen ilman sanoja kuin sanojen kanssa, mutta ilman sydäntä. – Gandhi.

Jeesus opetti palvonnan tekevän ihmisen yhä enemmän sen olennon kaltaiseksi, joka on palvonnan kohteena. [1641:1]

Kääntänyt Jouni Nurmi

Keskipisteessä henkilökohtaiset ympyränkehät

Mark A. Kurtz
Yhdysvallat

Kolmen samankeskisen taivaansinisen ympyränkehän muodostama symboli herättää mieluisia tunteita *Urantia-kirjan* lukijoissa kautta koko maailman; niin ainakin voimme olettaa. Se on Mikaelin lippu (606:0), joka symboloi yhteyttämme tavoittelemme korkeampiin ihanteisiin.

Haluaisiin esittää erään idean lukijoille kautta koko maailman, miehille ja naisille kaikissa yhteisöissä, kaikille, jotka uskovat tähän suurenmoiseen sanomaan, että kaikki ihmiset ovat suuren, hyvän Jumalan lapsia. Pyydän jokaista lukijaa hiukan haaveilemaan ja kuvittelemaan sisimmän ympyränkehän keskelle pisteen. Asetu kaikkine ominaisuuksinesi siihen kohtaan. Kuvittele parhaan kykysi mukaan asettuvasi siihen, ja Kolminaisuuden ympyränkehien ympäröidessä sinut kysy itseltäsi, millaisen suhteen haluaisit niihin. Sinulla on täydellinen ja rajoittamaton tahdon vapaus asettua yhteyteen Jumalan kanssa ja toteuttaa kaikki, mitä Jumala on sinua varten suunnitellut. *Urantia*-opetuksista, jotka koskevat Jumalan henkilökohtaista löytämistä, tulee pysyvä, tukeva ohjenuora, joka ohjaa *haluamaan* enemmän yhteyttä Universaaliiseen Isään.

Kuvittele nyt, miten muutkin voivat parantaa kuolevaisen suhdettaan Isään nähdessään itsensä Kolminaisuuden olennoituman ympäröimänä. Hekin voivat asettua niiden keskipisteeseen! Mikael on varmasti ajatellut tämän asian loppuun saakka valitessaan tämän lipun henkilökohtaiseksi Isä-suhdettaan kuvaavaksi symboliksi. Mikä ylevä esimerkki!

Edellä olevasta voitaisiin puhua enemmänkin, mutta nyt haluaisin laajentaa tätä ideaa – ajatella kolmen *henkilökohtaisen ympyränkehän* sijaitsevan kotisi ympärillä ja nimittää niitä henkilökohtaisiksi palvelukehiksesi. Nämä uudet kehät ovat maantieteellisen etäisyyden symboleja: ensin mailin tai kilometrin, sitten viiden ja vihdoin viidentoista mailin tai kilometrin säteellä tai käyttäen muita tapoja mitata paikallisten suhteittesi ulottuvuutta. Kehät ovat paikallisen elämänpiirin ja ihmissuhteiden mitta, alue, joka sinun on helppo kokea todelliseksi ja tehokkaaksi palvelualueeksesi. Se on maantieteellinen alue, jolla voit käyttää palvelukykyjäsi. Tämä idea sopii hyvin yhteen sen kanssa, mitä monet muut ovat esittäneet: toimikaa paikallisesti mutta ajattelemaa maailmanlaajuisesti.

Yksi ja toinen on kehottanut palvelemaan henkilökohtaisesti ja edistämään *Urantia-kirjan* opetusten leviämistä henkilökohtaisten kontaktien avulla. Palvelukehistä tulisi oma rajattu toiminta-alueesi. Useimmilla meistä on pieni vaikutusalue, koska monet eivät palvele kansallisella tai kansainvälisellä tasolla. *Juuri paikallisella tasolla vaikuttaminen on tärkeintä levittämisen yleismaailmallisen onnistumisen kannalta*. Siksi jokaisesta paikallisella tasolla työskentelevästä tulee tärkein levitystyöntekijä, työmuurahainen ja Isän ajallisessa palveluksessa oleva sotamies. Paikallinen työ on UAI:n tehtävän luja perusta.

Jimmy Mitchell, Kansainvälisen *Urantia*-yhdistyksen levityskomitean puheenjohtaja, innoitti ja kannusti UAUS:n kansallisen konferenssin osanottajia Seattlessa heinäkuussa 2007. Hän kannusti ihmisiä ryhtymään

eläviksi levittäjiksi viemällä kirjoja sairaaloihin, lääkärin odotushuoneisiin ja muihin tiloihin, joissa ihmiset odottavat tullakseen palveluiksi. Monia muitakin esimerkkejä voisimme löytää. Jimmy kannusti ihmisiä ryhtymään *kansainvälisiksi eläviksi levittäjiksi*, kun he matkustelevat ulkomailla. Hän sanoi, että on helpompi viedä kirjoja ulkomaille mukanaan kuin lähettää niitä. Jimmyn tuona päivänä osoittama innostuneisuus teki minuun vaikutuksen. Miksi ette ryhtyisi eläviksi levittäjiksi omien palvelukehienne sisällä edellä esitetyllä tavalla? Ja kun matkustatte, kehänne laajenevat.

Herättääkö Jimmyn innostus sinussa kiinnostusta tai ideoita tarkastellessasi ensimmäistä henkilökohtaista kehääsi? Tunnetko jonkun, joka voisi olla kiinnostunut *Urantia-kirjan* opetuksista? Keitä sellaisia olisi, jotka, jos tuntisit heidät paremmin, olisivat halukkaita tietämään enemmän elämästä ja Jumalasta? Löytyisikö joku, joka kaipaisi nyt syvempää ymmärtämystä ja uutta, virkistävää näkemystä?

Sovella näitä kysymyksiä (ja kaikkia muita mieleesi tulevia) kahdelle muulle kehälle ja laajenna mahdollisuksiasi paikalliseen palveluun. Tämän kirjoittaja ymmärtää, että paikalliset olosuhteet ja ihmissuhteet vaihtelevat suuresti *Uranti*lla. Maastolla ja vesistöillä voi olla paljon vaikutusta kehien ”muotoon”. Tieverkko voi olla tiheä tai lähes olematon. Kehiin voivat vaikuttaa myös poliittiset ja taloudelliset seikat. ”Paikallinen” voi tarkoittaa rajoittumista pieneen kylään, tai se voi ulottua pitkien matkojen päähän, jos tiet ja kulkuvälineet eivät ole ongelmana. Tässä on kuitenkin ideana korostaa paikallista palvelua määriteltynä siten kuin se kunkin lukijan kannalta on käytännöllisintä ja sopivinta. Vanha neuvo pitäytymisestä yksinkertaiseen kuulostaa hyvältä.

Jeesus oli aina paikallinen palvelija; muistatthän, että hän palveli ja opetti kulkiessaan kaupunkien ja kyläien kaduilla ja kujilla (1874:0; 1874:8; 1875:4). Olemme keskustelleet UAI:n sähköpostilistalla ja ehkä muuallakin siitä, pitäisikö kirjan opetuksia levittää nopeasti ja laajalti mainonnan avulla vai pitäisikö edetä hitaasti. Itse annan etusijan laadulle, ja se merkitsee tavallisesti henkilökohtaista yhteyttä. Siksi tämä idea palvelukehien soveltamisesta paikalliseen palveluun on järkevä ja kiehtova. Jeesus liikkui paikasta toiseen, mutta hän palveli aina ”presensissä”, paikallisesti; hänellä oli persoonallinen tapansa arvostaa jokaista ohi kulkiessaan kohtaamaansa ihmistä.

Laajenna mielikuvituksesi piiriä, kuten Jeesus hyvin luultavasti tarkoitti. Kuvittele kehiiä muiden sellaisten kotien ympärille, joissa näitä uusia opetuksia rakastetaan. Kuvittele aaltoliikettä ja sitä, miten suuri ja hengellisesti voimakas tällainen aalto voisi olla. Palauta mieleesi, miten hirvittävät seuraukset voi olla merenpinnan tsunamilla kuten sillä, joka äskettäin tuhosi eräitä rannikkokaupunkeja. Mutta kuvittele sitä positiivista hengellistä ”tsunamia”, jonka saavat aikaan kaikkialla maailmassa miehet ja naiset, jotka saavat uuden selvän käsityksen Isän rakkaudesta ja arvosta tajutessaan, että hänen rakkautensa on persoonallista! Kuvittele, miten uusien ympyränkehien aallot leviävät yli *Urantian*, kun

yhä useimmat kuolevaiset muodostavat henkilökohtaiset palvelukehänsä. Ajattele Jeesuksen rakastavaa käskyä ja ohjetta: ”Menkää kaikkeen maailmaan – –.” [1051:1; 1584:1; 1584:6; 2043:1; 2055:2]

Mitä mahdollisuuksia sinulla on kolmen paikallisen kehäsi sisällä? Onko kehiesi sisäpuolella ravintoloita tai pikabaareja tavataksesi niissä ystäviä, jotka saattaisivat olla kiinnostuneita Urantia-opetuksista? Olisiko keittiönpöytäsi sopiva paikka nauttia virvokkeita ja napostella pientä purtavaa ystävän kanssa, samalla kun filosofiasi loistaa kaikkea myönteistä kuvitellessasi? Tai voisiko työpaikkasi olla henkilö, jota hyödyttäisivät silloin tällöin esittämäsi Urantia-aiheiset kommentit?

Keitä tapaavat lähes päivittäin sisimmän palvelukehäsi alueella? Miten usein uskaltaudut toiselle kehällesi, ja keitä tapaavat siellä verrattain usein? Ulottuvatko paikallismatkasi harvoin vai usein kolmannelle kehällesi? Olisiko siellä joku syvällisesti ajatteleva henkilö tai joku, jota voisit auttaa jakamalla totuutta? Meidän olisi viisasta selvittää mahdollisuuksiimme lisätä paikallista palvelua. UAI:n menestys riippuu paikallisen palvelun laadusta. Siinä on eräs viisaan levityksen salaisuuksista.

Jätän muiden pohdittavaksi tavat, joilla palvelua tulisi harjoittaa paikallisissa kehissä. Siitä on esitetty runsaasti ideoita lehtiartikkeleissa, seminaareissa, konferensseissa ja opintoryhmissä. Henkilökohtainen halu jakaa Urantia-opetuksia vaihtelee eri yksilöillä. Olisi viisainta miettiä kykyjämme, päätellä, tulisiko niitä parantaa ja pyytää koulutusta, jos meillä on riittämättömyyden tunne. Mikä saa sinut pelkäämään palvelua? Palvelukehät saattavat olla vaikeita, jos jokin todella estää toimimasta. Mikä elämässäsi on sellaista, joka estää sinua palvelemasta missään kehäsi koosta riippumatta? Mestariimme kehotti meitä ”olemaan pelkäämättä” (1103:3).

Motivaatiota tutkivat puhujat ja kirjoittajat ovat kaikkialla maailmassa käsitelleet ihmisen käyttäytymiseen liittyviä ongelmia ja psykologisia kysymyksiä. Suurimmat itsellemme asettamat rajoitukset ovat lähtöisin mielestämme. Positiivisesti ajatellen vanha sanonta ”joka tahtoo, se voi” sopii tähän hyvin. Paikalliset kehämme ovat aina olemassa, missä tahansa elämmekin, mutta meidän on itse löydettävä kykyimme toteuttaa Isän tahtoa ja käytettävä sitä viisaasti. Meidän tehtävämme on käyttää toimintakykyämme Isän tahdon mukaisesti. Tätä ihmeellisiä opetuksia sisältävää suurenmoista kirjaa ei annettu jätettäväksi pölyttymään, vaan meidän tulee lähteä jakamaan näitä suurenmoisia opetuksia voimallisesti ja *vakaumuksellisesti*. Ja meidän tulee olla viisaita ja kärsivällisiä sekä kunnioittaa kunkin ihmisen henkilökohtaista tahtoa. Antakaamme aaltojen syntyä luonnostaan ja vyöryä omalla voimallaan Isän Ajatussuuntaajien toimiessa uljaasti meidän jokaisen sisimmässä.

Meidän tulee olla rohkeita ja iloisia sekä luottaa sii-

hen, että nämä opetukset on tarkoitettu kaikkien urantialaisten kuultavaksi. Toiminta kuuluu meille, seuraukset Jumalalle. Kunnioittakaamme kaikki viisaasti jokaisen ihmisen suvereenia tahtoa ja älkäämme ruvetko rasittaviksi! Varokaa, ettei kotinne saa ei-toivottua mainetta.

Etsikäämme jatkuvasti mahdollisuuksia oppimamme jakamiseen paikallisten palvelukehiemme piirissä. Miten se voi tapahtua? Voisimme toimia opintoryhmän vetäjinä, järjestää illanviettoja, syödä ja juoda ystävien kanssa ja antaa valomme loistaa niin, että toiset ovat onnellisia saadessaan tuntea meidät. Älkää jääkö masennuksiin satunnaisten ikävien tapahtumien jälkeen, vaan uskokaa lujasti, että Jumala ja enkelit rakastavat, arvostavat ja ihailevat teitä, kun toimitte hyvin.

Mittayksikkönne – maili, kolme ja kymmenen mailia tai maili, viisi ja viisitoista mailia – ei ole yhtä tärkeä kuin auliutenne ja kyvykkyytenne. Valitsette kehänne paikallisten olosuhteittenne mukaisesti. Toimikaa laadukkaasti ja iloisesti sekä tuntien yhä lisääntyvää sukulaisuutta urantialaisia tovereitanne kohtaan, jotta teistä tulisi dynaamisia ja rakastettavia eläviä levittäjiä! Meillä on oikeus hyvän olon tunteeseen, kun näemme kehien syntyvän ympärillemme ja toisten ympärille. Rakkaus on ”liima”, joka pitää nämä kehät ikuisesti ehjinä.

Anna kotisi ympärillä olevien kehien pysyä ikuisesti persoonallisuutesi ympärillä edistystäsi hengellisesti ja kulkiesi sisänpäin kohti Paratiisia. Anna kehien sulautua ainaisesti yhteen kanssasi palvelussa. Meille sanotaan, että meidän tulee jakaa oppimaamme muille ja että meillä tulee olemaan runsaasti tilaisuuksia opettamiseen ja palvelemiseen edetessämme sfääriltä sfäärille. ”Kehät” eivät jätä meitä koskaan! Miksi et muodostaisi niitä itsesi ja kotisi ympärille jo tänään? Tehtäväsi on määrittellä sellainen palvelumuoto, joka on sopusuunnassa sen ymmärryksen kanssa, joka sinulla on Jumalasta, ja jakaa ymmärrystäsi rakastavasti kuolevais-tovereillesi.

Luettuasi tämän ehdotuksen on seuraava vaihe asettua mielessäsi palvelukehiisi ja miettiä, mitä tämä voisi merkitä sinulle ja Isälle. Ajatuksensuuntaajasi auttaa sinua määrittelemään kehäsi koon ja pitää huolta heijastusvaikutuksesta Urantialla.

Seuraavana vaiheena on hakea innoitusta lukemalla ja opiskelemalla. *Urantia-kirjan* lisäksi on UAUS:n verkkosivulla linkki, josta löytyy monia innostavia artikkeleita. Myös Study Hall on täynnä aiheeseen liittyviä tutkimuksia. Me kuolevaiset pystymme oppimaan toinen toisiltamme – me tarvitsemme toisiamme.

Seuraavat vaiheet riippuvat sinusta itsestäsi. Miten laajoja ovat palvelukehäsi? Pisteesi väri on sinun itsesi määrättävissä!

Kääntänyt Leena Kari

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS
JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-uaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus: 18 €
Irtonumerot: 4,50 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

JOURNAL ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat JOURNALin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. JOURNAL ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka JOURNAL pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. JOURNAL on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä JOURNALiin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista JOURNALissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International JOURNALille tarkoitettamanne postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <alain_cyr@sympatico.ca>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI JOURNALista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Alkuperäisessä englanninkielisessä lehdessä on runsaasti värikuvia, jotka on kopioteknisistä syistä jätetty pois suomennoksesta.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614
USA

© 2008 Kansainvälinen Urantia-yhdistys